

**REGULAMENTUL (UE) NR. 655/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 15 mai 2014**

**de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a
conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datoriilor în materie civilă și
comercială**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 alineatul (2) literele (a), (e) și (f),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a menține și a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție, în cadrul căruia se asigură libera circulație a persoanelor. Pentru instituirea treptată a acestui spațiu, Uniunea urmează să adopte măsuri privind cooperarea judiciară în materie civilă având implicații transfrontaliere, în special atunci când sunt necesare pentru buna funcționare a pieței interne.
- (2) În conformitate cu articolul 81 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), astfel de măsuri pot include măsuri care urmăresc asigurarea, printre altele, a recunoașterii reciproce și a executării hotărârilor judecătorești între statele membre, a accesului efectiv la justiție și eliminarea obstacolelor din calea bunei desfășurări a procedurilor civile, la nevoie prin promovarea compatibilității normelor de procedură civilă aplicabile în statele membre.
- (3) La 24 octombrie 2006, prin „Cartea verde privind creșterea eficienței punerii în aplicare a hotărârilor judecătorești în Uniunea Europeană: oprirea asigurătorie a conturilor bancare”, Comisia a lansat o consultare referitoare la necesitatea unei proceduri europene uniforme de indisponibilizare a conturilor bancare și la caracteristicile posibile ale unei astfel de proceduri.
- (4) Prin Programul de la Stockholm din decembrie 2009 ⁽³⁾, care stabilește prioritățile în materie de libertate, securitate și justiție pentru perioada 2010-2014, Consiliul European a invitat Comisia să evalueze necesitatea și fezabilitatea prevederii anumitor măsuri provizorii și asigurătorii la nivelul Uniunii, de exemplu pentru a preîntâmpina dispariția activelor înainte de executarea unei creanțe, și să prezinte propuneri adecvate pentru îmbunătățirea eficacității executării hotărârilor judecătorești în Uniune, în ceea ce privește conturile bancare și activele debitorilor.
- (5) Proceduri naționale pentru obținerea unor măsuri asigurătorii, cum ar fi ordonanțele de indisponibilizare a conturilor bancare, există în toate statele membre, însă condițiile în care se dispun astfel de măsuri și eficacitatea executării acestora variază considerabil. Mai mult, recursul la măsurile asigurătorii naționale se poate dovedi dificil în cauzele cu implicații transfrontaliere, în special atunci când creditorul încearcă să indisponibilizeze mai multe conturi bancare situate în state membre diferite. Prin urmare, pare necesară și adecvată adoptarea unui instrument juridic al Uniunii cu caracter obligatoriu și direct aplicabil, care să stabilească o procedură nouă la nivelul Uniunii care să permită indisponibilizarea, în mod eficient și rapid, a fondurilor existente în conturile bancare, în cauzele transfrontaliere.

⁽¹⁾ JO C 191, 29.6.2012, p. 57.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.

⁽³⁾ JO C 115, 4.5.2010, p. 1.

- (6) Procedura instituită prin prezentul regulament ar trebui să servească ca mijloc suplimentar și opțional pentru creditor, care este liber să folosească orice altă procedură pentru obținerea unei măsuri echivalente în temeiul dreptului intern.
- (7) Un creditor ar trebui să poată obține o măsură asigurătorie sub forma unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare (denumită în continuare „ordonanță asigurătorie” sau „ordonanță”) care să împiedice transferul sau retragerea fondurilor pe care le deține debitorul său într-un cont bancar deținut într-un stat membru, dacă există riscul ca, în lipsa unei astfel de măsuri, executarea ulterioară a creanței sale împotriva debitorului să fie împiedicată sau îngreunată în mod considerabil. Indisponibilizarea fondurilor deținute în contul debitorului ar trebui să aibă drept consecință împiedicarea utilizării fondurilor atât de către debitor, cât și de către persoanele împuternicite de acesta să efectueze plăți prin intermediul contului respectiv, de exemplu printr-un ordin de plată programată sau prin debitare directă sau prin folosirea unei cărți de credit.
- (8) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă toate aspectele de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite. În special, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice creanțelor față de un debitor împotriva căruia au fost inițiate proceduri de insolvență. Acest lucru ar trebui să însemne că ordonanța asigurătorie nu poate fi emisă împotriva debitorului după deschiderea procedurilor de insolvență în legătură cu acesta, astfel cum sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului ⁽¹⁾. Pe de altă parte, excluderea ar trebui să permită utilizarea ordonanței asigurătorii pentru a asigura recuperarea plăților păgubitoare efectuate de un astfel de debitor către părți terțe.
- (9) Prezentul regulament ar trebui să se aplice conturilor deținute la instituții de credit a căror activitate constă în a primi de la public depozite sau alte fonduri rambursabile și în a acorda credite pe cont propriu.

Prin urmare, nu ar trebui să se aplice instituțiilor financiare care nu primesc astfel de depozite, de exemplu instituțiilor care oferă finanțare pentru proiecte de export și de investiții sau pentru proiecte în țările în curs de dezvoltare sau instituțiilor care oferă servicii privind piața financiară. În plus, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice conturilor deținute la băncile centrale sau de către acestea atunci când acestea acționează în funcția lor de autorități monetare, nici conturilor care nu pot fi indisponibilizate printr-o ordonanță națională echivalentă unei ordonanțe asigurătorii sau care nu pot face obiectul unui sechestr în temeiul dreptului statului membru unde este deținut contul în cauză.

- (10) Prezentul regulament ar trebui să se aplice exclusiv cauzelor transfrontaliere și ar trebui să definească ce constituie o cauză transfrontalieră în acest context specific. În sensul prezentului regulament, ar trebui să se considere că există o cauză transfrontalieră atunci când instanța care instrumentează cererea de emiteră a ordonanței asigurătorii este situată într-un stat membru, iar contul bancar vizat de ordonanța asigurătorie este deținut în alt stat membru. Se consideră că există o cauză transfrontalieră atunci când creditorul este domiciliat într-un stat membru, iar instanța și contul bancar care trebuie indisponibilizat se află în alt stat membru.

Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice indisponibilizării conturilor bancare deținute în statul membru în care se află instanța sesizată cu cererea de emiteră a ordonanței asigurătorii dacă și domiciliul creditorului se află în statul membru respectiv, chiar dacă creditorul solicită în același timp o ordonanță asigurătorie care se referă la unul sau la mai multe conturi deținute în alt stat membru. Într-un astfel de caz, creditorul ar trebui să depună două cereri separate, una pentru o ordonanță asigurătorie și una pentru o măsură națională.

- (11) Procedura ordonanței asigurătorii ar trebui să poată fi solicitată de un creditor care dorește să garanteze executarea unei hotărâri judecătorești ulterioare pe fond înainte de inițierea procedurilor pe fond și în orice moment pe parcursul unei astfel de proceduri. Ar trebui de asemenea să poată fi solicitată de un creditor care a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care impune debitorului să plătească creanța creditorului.
- (12) Ordonanța asigurătorie ar trebui să poată fi solicitată în scopul garantării creanțelor deja exigibile. De asemenea, ordonanța asigurătorie ar trebui să poată fi solicitată pentru creanțe care nu au devenit încă exigibile, atât timp cât creanțele respective decurg dintr-o tranzacție sau dintr-un eveniment care a avut deja loc și cuantumul lor poate fi determinat, inclusiv pentru creanțe legate de răspunderea delictuală și cvasidelictuală, precum și creanțe care decurg din acțiuni civile în despăgubire sau în restituire născute în urma unei fapte care face obiectul unor proceduri penale.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO L 160, 30.6.2000, p. 1).

Ar trebui să se acorde creditorului posibilitatea de a solicita ca ordonanța asigurătorie să fie emisă pentru cuantumul creanței principale sau pentru un cuantum inferior. Aceasta din urmă poate fi în interesul său dacă, de exemplu, a obținut deja o altă garanție pentru o parte a creanței sale.

- (13) Pentru a asigura o legătură strânsă între procedura pentru ordonanța asigurătorie și procedura pe fond, competența internațională de emitere a ordonanței ar trebui să aparțină instanțelor statului membru ale cărui instanțe sunt competente să soluționeze cauza pe fond. În sensul prezentului regulament, noțiunea de procedură pe fond ar trebui să acopere orice procedură care urmărește obținerea unui titlu executoriu privind creanța subiacentă, inclusiv, de exemplu, procedurile sumare referitoare la ordine de plată și procedurile de tipul „procédure de référé” existente în Franța. În cazul în care debitorul este un consumator cu domiciliul într-un stat membru, competența de a emite o ordonanță ar trebui să aparțină numai instanțelor respectivului stat membru.
- (14) Condițiile pentru emiterea ordonanței asigurătorii ar trebui să garanteze un echilibru corespunzător între interesul creditorului de a obține o ordonanță și interesul debitorului de a împiedica utilizarea abuzivă a ordonanței.

Prin urmare, atunci când creditorul solicită o ordonanță asigurătorie înainte de a obține o hotărâre judecătorească, instanța la care este depusă cererea ar trebui să fie încredințată, pe baza probelor înaintate de creditor, că acesta din urmă va avea probabil câștig de cauză pe fond cu privire la creanța sa împotriva debitorului.

Mai mult, în toate situațiile, inclusiv atunci când a obținut deja o hotărâre judecătorească, creditorului ar trebui să i se solicite să demonstreze convingător pentru instanță că creanța sa are nevoie urgentă de protecție judiciară și că, în lipsa ordonanței, executarea unei hotărâri judecătorești existente sau viitoare poate să fie împiedicată sau îngreunată în mod substanțial pentru că există un risc real ca, până la momentul când creditorul poate executa hotărârea judecătorească existentă sau una viitoare, debitorul să risipească, să ascundă, sau să distrugă activele sale sau să le înstrăineze sub valoarea lor, într-o măsură neobișnuită sau printr-o acțiune neobișnuită.

Instanța ar trebui să evalueze probele înaintate de creditor în sprijinul existenței unui astfel de risc. Probele respective ar putea fi legate, de exemplu, de comportamentul debitorului cu privire la creanța creditorului sau, într-un litigiu anterior între părți, de istoricul creditului debitorului, de natura activelor debitorului și de orice acțiune recentă întreprinsă de debitor în legătură cu activele sale. În evaluarea probelor, instanța poate considera că retragerile din conturi și cheltuielile făcute de debitor pentru a susține cursul normal al afacerii sale sau cheltuielile familiale recurente nu sunt, în sine, neobișnuite. Simpla neplată sau contestare a creanței sau simplul fapt că debitorul are mai mulți creditori nu ar trebui, în sine, să fie considerate probe suficiente pentru a justifica emiterea unei ordonanțe. De asemenea, simplul fapt că situația financiară a debitorului este deficitară sau în curs de deteriorare nu ar trebui să constituie o bază suficientă pentru emiterea unei ordonanțe. Cu toate acestea, instanța poate lua acești factori în considerare în evaluarea globală a existenței riscului.

- (15) Pentru a garanta efectul surpriză al ordonanței asigurătorii și pentru a se asigura că aceasta va fi un instrument util pentru un creditor care va încerca să recupereze datoriile de la un debitor în cauze transfrontaliere, debitorul nu ar trebui să fie informat în legătură cu cererea creditorului și nici să fie audiat înainte de emiterea ordonanței sau notificat în legătură cu ordonanța înainte de punerea sa în aplicare. În cazul în care, pe baza probelor și a informațiilor furnizate de creditor sau, după caz, de martorul sau martorii săi, instanța nu este convinsă de faptul că indisponibilizarea contului sau a conturilor în cauză este justificată, aceasta nu ar trebui să emită ordonanța.
- (16) În situațiile în care creditorul solicită o ordonanță asigurătorie înaintea inițierii procedurii pe fond, prezentul regulament ar trebui să îi impună să inițieze o astfel de procedură într-un termen specificat și, de asemenea, să furnizeze probe cu privire la această inițiere instanței unde a depus cererea sa de emitere a ordonanței. În cazul în care creditorul nu îndeplinește această obligație, instanța ar trebui să hotărască din oficiu revocarea ordonanței sau ordonanța ar trebui să înceteze automat.
- (17) Având în vedere absența unei audieri preliminare a debitorului, prezentul regulament ar trebui să prevadă garanții specifice pentru a împiedica utilizarea abuzivă a ordonanței și pentru a proteja drepturile debitorului.

- (18) O astfel de garanție importantă ar trebui să fie posibilitatea de a solicita creditorului să depună o garanție pentru a asigura faptul că debitorul poate fi compensat într-un stadiu ulterior pentru orice prejudiciu cauzat acestuia de către ordonanța asigurătorie. În funcție de dreptul intern, această garanție ar putea fi furnizată sub forma unei garanții financiare sau a unei asigurări alternative, precum o garanție bancară sau o ipotecă. Instanța ar trebui să aibă libertatea de a stabili garanția într-un quantum suficient, astfel încât să prevină utilizarea abuzivă a ordonanței și să asigure despăgubirea debitorului, și ar trebui ca instanța să aibă posibilitatea, în absența dovezilor specifice privind quantumul prejudiciului potențial, să ia în considerare quantumul pentru care urmează să se emită ordonanța drept o orientare în stabilirea quantumului garanției.

În cazurile în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care impune debitorului să plătească creanța creditorului, furnizarea unei garanții ar trebui să fie regula, iar instanța ar trebui să scutească de îndeplinirea acestei cerințe sau să impună furnizarea garanției într-un quantum mai mic numai în mod excepțional, dacă consideră că această garanție este inadecvată, inutilă sau disproporționată în circumstanțele cauzei. Aceste circumstanțe ar putea fi, de exemplu, dacă creditorul are o cauză deosebit de puternică, dar nu are suficiente mijloace pentru a furniza garanția, dacă creanța este legată de întreținere sau de plata salariilor sau dacă quantumul creanței este de așa natură, încât ordonanța este puțin probabil să cauzeze prejudicii debitorului, de exemplu o datorie a unei întreprinderi mici.

În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, furnizarea garanției ar trebui să rămână la latitudinea instanței. Furnizarea unei garanții poate, de exemplu, să fie adecvată, cu excepția circumstanțelor excepționale menționate anterior, în situația în care hotărârea judecătorească a cărei executare intenționează să o asigure ordonanța asigurătorie nu este încă executorie sau este executorie numai în mod provizoriu din cauza unei căi de atac în curs.

- (19) Un alt element important pentru obținerea unui echilibru adecvat între interesele debitorului și cele ale creditorului ar trebui să fie o normă privind răspunderea creditorului pentru orice prejudiciu cauzat debitorului prin ordonanța asigurătorie. Prezentul regulament ar trebui prin urmare să prevadă, ca standard minim, răspunderea creditorului pentru orice prejudiciu cauzat debitorului de către ordonanța asigurătorie din vina creditorului. În acest context, sarcina probei îi revine debitorului. În ceea ce privește motivele de răspundere menționate în prezentul regulament, ar trebui să se prevadă o normă armonizată care să instituie o prezumție relativă de vinovăție a creditorului.

În plus, statele membre ar trebui să poată menține sau introduce în dreptul intern alte motive de răspundere decât cele menționate în prezentul regulament. Pentru astfel de motive de răspundere, statele membre ar trebui să poată menține sau introduce alte tipuri de răspundere, precum răspunderea obiectivă.

Prezentul regulament ar trebui să prevadă de asemenea o normă referitoare la conflictul de legi care să precizeze faptul că legea aplicabilă răspunderii creditorului ar trebui să fie legea statului membru de executare. În cazul în care există mai multe state membre de executare, legea aplicabilă ar trebui să fie legea statului membru de executare în care debitorul își are reședința obișnuită. În cazul în care debitorul nu își are reședința obișnuită în niciunul dintre statele membre de executare, legea aplicabilă ar trebui să fie legea statului membru de executare cu care cauza are cea mai strânsă legătură. Pentru determinarea legăturii celei mai strânse, quantumul sumei indisponibilizate în diferitele state membre de executare ar putea fi unul dintre factorii pe care instanța să îi ia în considerare.

- (20) Pentru depășirea dificultăților de ordin practic existente în ceea ce privește obținerea de informații cu privire la coordonatele contului bancar al debitorilor în context transfrontalier, prezentul regulament ar trebui să prevadă un mecanism care să permită creditorului să solicite ca informațiile necesare pentru identificarea contului debitorului să fie obținute de instanță, anterior emiterii unei ordonanțe asigurătorii, de la autoritatea de informare desemnată a statului membru în care creditorul crede că debitorul deține un cont. Dat fiind caracterul specific al unei astfel de intervenții din partea autorităților publice și al unui astfel de acces la date cu caracter personal, accesul la informațiile privind contul ar trebui, de regulă, să fie acordat numai în cazurile în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un instrument autentic cu caracter executoriu. Totuși, cu titlu de excepție, ar trebui să fie posibil pentru creditor să depună o cerere de informații privind contul chiar dacă hotărârea judecătorească, tranzacția judiciară sau instrumentul autentic obținut de acesta nu are încă caracter executoriu. O astfel de cerere ar trebui să fie posibilă în cazul în care quantumul care trebuie indisponibilizat este substanțial, ținând seama de circumstanțele relevante, iar instanța a ajuns, pe baza probelor înaintate de creditor, la concluzia că există o nevoie urgentă în ceea ce privește informațiile privind contul, întrucât există riscul ca, în absența acestora, executarea ulterioară a creanței creditorului față de debitor să fie susceptibilă de a fi pusă în pericol și ca acest lucru să conducă la o deteriorare substanțială a situației financiare a creditorului.

Pentru a permite funcționarea respectivului mecanism, statele membre ar trebui să prevadă în dreptul intern una sau mai multe metode de obținere a informațiilor respective, care să fie eficiente și care să nu fie disproporționate în ceea ce privește costurile și să nu necesite mult timp. Mecanismul respectiv ar trebui să se aplice numai dacă toate condițiile și cerințele pentru emiterea ordonanței asigurătorii sunt îndeplinite, iar creditorul a precizat în mod corespunzător în cererea sa motivele pentru care consideră că debitorul deține unul sau mai multe conturi într-un anumit stat membru, de exemplu din cauza faptului că debitorul lucrează sau exercită o activitate profesională sau deține proprietăți în respectivul stat membru.

- (21) Pentru a asigura protecția datelor cu caracter personal ale debitorului, informațiile obținute referitoare la identificarea contului sau conturilor bancar(e) al(e) debitorului nu ar trebui furnizate creditorului. Acestea ar trebui furnizate numai instanței solicitante și, în mod excepțional, băncii debitorului în cazul în care aceasta sau altă entitate responsabilă pentru executarea ordonanței în statul membru de executare nu poate identifica un cont al debitorului pe baza informațiilor furnizate în ordonanță, de exemplu atunci când există conturi deținute la aceeași bancă de mai multe persoane care au același nume și aceeași adresă. Dacă, într-un asemenea caz, în ordonanță se arată că numărul sau numerele de cont(uri) care urmează să fie indisponibilizat(e) a fost sau au fost obținut(e) printr-o cerere de informații, banca ar trebui să solicite respectivele informații de la autoritatea de informare din statul membru de executare și ar trebui să poată să facă o astfel de solicitare în mod simplu și informal.
- (22) Prezentul regulament ar trebui să acorde creditorului dreptul la o cale de atac împotriva refuzului de emitere a ordonanței asigurătorii. Acest drept nu ar trebui să aducă atingere posibilității creditorului de a face o nouă cerere pentru o ordonanță asigurătorie pe baza unor fapte sau probe noi.
- (23) Structurile de executare în materia indisponibilizării conturilor bancare variază considerabil în statele membre. Pentru a se evita suprapunerea acestora în statele membre și pentru a respecta în măsura posibilului procedurile naționale, prezentul regulament ar trebui, în privința executării și a punerii în aplicare a ordonanței asigurătorii, să se bazeze pe metodele și structurile existente pentru executarea și punerea în aplicare a ordonanțelor naționale echivalente din statul membru în care ordonanța urmează să fie executată.
- (24) Pentru a asigura executarea rapidă, prezentul regulament ar trebui să prevadă transmiterea ordonanței din statul membru de origine către autoritatea competentă a statului membru de executare prin orice mijloace adecvate care asigură conținutul conform, fidel și ușor de citit al documentelor transmise.
- (25) În momentul primirii ordonanței asigurătorii, autoritatea competentă din statul membru de executare ar trebui să adopte măsurile necesare pentru ca aceasta să fie executată în conformitate cu dreptul intern, fie prin transmiterea ordonanței primite către bancă sau către orice altă entitate răspunzătoare pentru executarea unor astfel de ordonanțe în statul membru respectiv, fie, în situația în care dreptul intern prevede acest lucru, prin transmiterea unor instrucțiuni băncii în vederea executării ordonanței.
- (26) În funcție de metoda disponibilă în temeiul legislației statului membru de executare pentru ordonanțele naționale echivalente, aplicarea ordonanței asigurătorii ar trebui realizată fie prin blocarea quantumului indisponibilizat în contul debitorului, fie, atunci când dreptul intern prevede acest lucru, prin transferarea acestui quantum într-un cont dedicat indisponibilizării, care ar putea fi un cont deținut de autoritatea de executare competentă, de instanță, de banca la care debitorul deține contul sau de banca desemnată în calitate de entitate coordonatoare pentru indisponibilizarea conturilor bancare într-o anumită cauză.
- (27) Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice solicitarea în prealabil a plății taxelor aferente executării ordonanței asigurătorii. Această chestiune ar trebui lăsată la latitudinea dreptului intern al statului membru în care ordonanța urmează să fie executată.
- (28) O ordonanță asigurătorie ar trebui să aibă aceeași ordine de prioritate, dacă este cazul, ca și o ordonanță națională echivalentă în statul membru de executare. În cazul în care, în temeiul dreptului intern, anumite măsuri de executare au prioritate în raport cu măsurile asigurătorii, aceeași prioritate ar trebui să le fie acordată în raport cu ordonanțele asigurătorii în temeiul prezentului regulament. În sensul prezentului regulament, ordonanțele *in personam* existente în anumite sisteme juridice naționale ar trebui considerate drept ordonanțe naționale echivalente.

- (29) Prezentul regulament ar trebui să prevadă impunerea în sarcina băncii sau altei entități responsabile pentru executarea ordonanței asigurătorii din statul membru de executare a unei obligații de a declara dacă și în ce măsură ordonanța a condus la indisponibilizarea unor fonduri ale debitorului și a unei obligații în sarcina creditorului de a asigura eliberarea oricăror fonduri indisponibilizate care depășesc cuantumul menționat în ordonanță.
- (30) Prezentul regulament ar trebui să garanteze dreptul debitorului la un proces echitabil și dreptul său la o cale de atac eficace și, prin urmare, având în vedere natura *ex parte* a procedurilor de emitere a unei ordonanțe asigurătorii, ar trebui să îi permită să conteste ordonanța sau executarea acesteia din motivele prevăzute în prezentul regulament imediat după punerea în aplicare a ordonanței.
- (31) În acest context, prezentul regulament ar trebui să impună ca ordonanța asigurătorie, toate documentele înaintate de creditor instanței din statul membru de origine și traducerile necesare să fie comunicate sau notificate rapid debitorului după punerea în aplicare a ordonanței. Instanța ar trebui să dispună de competențe discreționare pentru a atașa orice alte documente pe care și-a întemeiat decizia și de care debitorul ar putea avea nevoie în cursul exercitării căii de atac, cum ar fi transcrierea literală a oricărei audieri.
- (32) Debitorul ar trebui să poată să solicite o revizuire a ordonanței asigurătorii, în special dacă condițiile sau cerințele prevăzute în prezentul regulament nu au fost îndeplinite sau dacă circumstanțele care au condus la emiterea ordonanței s-au schimbat atât de mult, încât emiterea ordonanței nu ar mai fi justificată. De exemplu, ar trebui să fie disponibilă o cale de atac pentru debitor în cazul în care cauza nu este una transfrontalieră, astfel cum se definește în prezentul regulament, în cazul în care normele privind competența stabilite în prezentul regulament nu au fost respectate, în cazul în care creditorul nu a inițiat procedurile pe fond în termenele prevăzute în prezentul regulament, iar drept consecință instanța nu a revocat ordonanța din oficiu sau ordonanța nu a încetat automat, în cazul în care creanța creditorului nu necesita protecție urgentă sub forma unei ordonanțe asigurătorii deoarece nu exista riscul ca executarea ulterioară a creanței respective să fie împiedicată sau să devină semnificativ mai dificilă sau în cazul în care furnizarea garanției nu a fost în conformitate cu cerințele prevăzute în prezentul regulament.

O cale de atac ar trebui să fie de asemenea disponibilă pentru debitor în cazul în care ordonanța și declarația privind indisponibilizarea nu i-au fost notificate sau comunicate astfel cum se prevede în prezentul regulament sau în cazul în care documentele care i-au fost comunicate sau notificate nu îndeplinesc cerințele privind regimul lingvistic prevăzute în prezentul regulament. Cu toate acestea, o astfel de cale de atac nu ar trebui acordată în cazul în care absența notificării sau a comunicării sau absența traducerii este remediată într-un termen dat. Pentru a remedia absența notificării sau a comunicării, creditorul ar trebui să adreseze o cerere organismului responsabil cu notificarea sau comunicarea în statul membru de origine, prin care să îi solicite să notifice sau să comunice documentele relevante debitorului prin scrisoare recomandată sau, în cazul în care debitorul a fost de acord să ridice documentele de la sediul instanței, creditorul ar trebui să furnizeze instanței traducerile necesare ale documentelor. O astfel de cerere nu ar trebui să fie necesară în cazul în care absența notificării sau a comunicării a fost deja remediată prin alte mijloace, de exemplu dacă, în conformitate cu dreptul intern, instanța a procedat la notificare sau comunicare din oficiu.

- (33) Chestiunea părții care trebuie să furnizeze traducerile necesare în temeiul prezentului regulament și a părții care trebuie să suporte costurile acestora este lăsată la latitudinea dreptului intern.
- (34) Competența de a admite căile de atac împotriva emiterii ordonanței asigurătorii ar trebui să aparțină instanțelor din statul membru în care a fost emisă ordonanța. Competența de a admite căile de atac împotriva executării ordonanței ar trebui să aparțină instanțelor sau, după caz, autorităților de executare competente din statul membru de executare.
- (35) Debitorul ar trebui să aibă dreptul de a solicita eliberarea fondurilor indisponibilizate în cazul în care furnizează o garanție alternativă corespunzătoare. O astfel de garanție alternativă ar putea fi furnizată sub forma unei garanții financiare sau a unei asigurări alternative, precum o garanție bancară sau o ipotecă.

- (36) Prezentul regulament ar trebui să garanteze faptul că indisponibilizarea contului debitorului nu afectează cuantumul care sunt exceptate de la înființarea unui sechestr în temeiul dreptului statului membru de executare, de exemplu cuantumul necesare pentru a asigura traiul debitorului și al familiei acestuia. În funcție de sistemul procedural aplicabil în respectivul stat membru, cuantumul relevant ar trebui să fie exceptat *ex officio* de organismul responsabil, care ar putea fi instanța, banca sau autoritatea competentă de executare, înainte de punerea în aplicare a ordonanței, sau exceptat la cererea debitorului după punerea în aplicare a ordonanței. În situația în care conturile din mai multe state membre sunt indisponibilizate și exceptarea a fost aplicată mai mult de o dată, creditorul ar trebui să fie în măsură să solicite din partea instanței competente a oricărui stat membru de executare sau, în situația în care dreptul intern al statului membru de executare în cauză prevede acest lucru, din partea autorității de executare competente din statul membru respectiv o adaptare a exceptării aplicate în statul membru respectiv.
- (37) Pentru a garanta că ordonanța asigurătorie este emisă și executată rapid și fără întârziere, prezentul regulament ar trebui să stabilească termene maxime până la care diferitele etape ale procedurii trebuie să fie îndeplinite. Instanțelor sau autorităților implicate în procedură ar trebui să li se permită să deroge de la termenele respective numai în circumstanțe excepționale, de exemplu în cauze caracterizate printr-o complexitate de drept sau de fapt.
- (38) Pentru calcularea perioadelor și termenelor stabilite prin prezentul regulament, ar trebui să se aplice dispozițiile Regulamentului (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului ⁽¹⁾.
- (39) Pentru a facilita aplicarea prezentului regulament, ar trebui prevăzută o obligație pentru statele membre de a comunica Comisiei anumite informații cu privire la legislația și procedurile lor referitoare la ordonanțele asigurătorii și ordonanțele naționale echivalente.
- (40) Pentru a facilita aplicarea în practică a prezentului regulament, ar trebui stabilite formulare-tip, în special pentru cererea de emitere a unei ordonanțe, pentru ordonanța în sine, pentru declarația privind indisponibilizarea fondurilor și pentru cererea privind o cale de atac în temeiul prezentului regulament.
- (41) Pentru a spori eficiența procedurilor, prezentul regulament ar trebui să permită utilizarea cea mai largă cu putință a tehnologiilor de comunicare moderne acceptate de normele procedurale ale statului membru în cauză, în special pentru completarea formularelor-tip prevăzute în prezentul regulament și pentru comunicarea dintre autoritățile implicate în proceduri. În plus, metodele de semnare a ordonanței asigurătorii și a altor documente în temeiul prezentului regulament ar trebui să fie neutre din punct de vedere tehnologic, pentru a permite aplicarea metodelor existente, cum ar fi certificarea digitală sau autentificarea securizată, și evoluțiile tehnice viitoare în acest domeniu.
- (42) Pentru a se asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite Comisiei competențe de executare în ceea ce privește stabilirea și modificarea ulterioară ale formularelor-tip prevăzute în prezentul regulament. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾.
- (43) Ar trebui să se folosească procedura de consultare pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind stabilirea și modificarea ulterioară a formularelor-tip prevăzute în prezentul regulament, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
- (44) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, acesta vizează asigurarea respectării vieții private și de familie, protecției datelor cu caracter personal, a dreptului de proprietate și a dreptului la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, astfel cum sunt prevăzute la articolele 7, 8, 17 și, respectiv, 47.

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (JO L 124, 8.6.1971, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (45) În contextul accesului la datele cu caracter personal, al utilizării și al transmiterii datelor respective în temeiul prezentului regulament, ar trebui să se respecte cerințele Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, astfel cum sunt transpuse în dreptul intern al statelor membre.
- (46) Cu toate acestea, este necesar să se prevadă anumite condiții specifice accesului la datele cu caracter personal, utilizării și transmiterii acestora în sensul aplicării prezentului regulament. În acest context, s-a luat în considerare avizul Autorității Europene pentru Protecția Datelor ⁽²⁾. Notificarea persoanei vizate de colectarea informațiilor ar trebui efectuată în conformitate cu dreptul intern. Cu toate acestea, notificarea debitorului cu privire la divulgarea informațiilor referitoare la contul sau conturile acestuia ar trebui decalată cu 30 de zile, pentru a împiedica punerea în pericol a efectului ordonanței asigurătorii prin notificarea timpurie.
- (47) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume stabilirea unei proceduri la nivelul Uniunii pentru măsuri asigurătorii care să permită unui creditor să obțină o ordonanță asigurătorie care să împiedice punerea în pericol a executării ulterioare a creanței creditorului prin transferarea sau retragerea fondurilor deținute de debitor într-un cont bancar aflat pe teritoriul Uniunii, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acestuia, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (48) Prezentul regulament ar trebui să se aplice numai statelor membre care au obligații în temeiul lui în conformitate cu tratatele. Prin urmare, procedura pentru obținerea unei ordonanțe asigurătorii europene, astfel cum este prevăzută în prezentul regulament, ar trebui să fie disponibilă numai creditorilor care își au domiciliul într-un stat membru care are obligații în temeiul prezentului regulament, iar ordonanțele emise în temeiul prezentului regulament ar trebui să se refere numai la indisponibilizarea conturilor bancare care sunt deținute într-un astfel de stat membru.
- (49) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Irlanda a notificat intenția sa de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.
- (50) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (51) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL 1

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

(1) Prezentul regulament instituie o procedură la nivelul Uniunii care permite unui creditor să obțină o ordonanță asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare (denumită în continuare „ordonanță asigurătorie” sau „ordonanță”), prin care să împiedice punerea în pericol a executării ulterioare a creanței creditorului prin transferul sau prin retragerea fondurilor, până la concurența cuantumului specificat în ordonanță, pe care îl deține debitorul sau care este deținut în numele lui într-un cont bancar deținut într-un stat membru.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ JO C 373, 21.12.2011, p. 4.

(2) Ordonanța asigurătorie se află la dispoziția creditorului ca alternativă la măsurile asigurătorii prevăzute în dreptul intern.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică creanțelor pecuniare în materie civilă și comercială în cauze transfrontaliere, astfel cum sunt definite la articolul 3, indiferent de natura instanței în cauză. Regulamentul nu se aplică, în special, chestiunilor fiscale, vamale sau administrative sau răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice („*acta jure imperii*”).

(2) Prezentul regulament nu se aplică în materie de:

(a) drepturi de proprietate care decurg dintr-un regim matrimonial sau dintr-o relație considerată de legea aplicabilă unei astfel de relații ca având efecte comparabile cu cele ale căsătoriei;

(b) testamente și succesiuni, inclusiv obligațiile de întreținere rezultate ca urmare a unui deces;

(c) creanțe față de un debitor în legătură cu care au fost deschise proceduri de faliment, proceduri pentru lichidarea societăților insolabile sau a altor persoane juridice, acorduri amiabile, concordate sau alte proceduri similare;

(d) securitate socială;

(e) arbitraj.

(3) Prezentul regulament nu se aplică conturilor bancare care, în conformitate cu legislația statului membru în care este deținut contul, nu pot face obiectul unui sechestr și nici conturilor deținute în legătură cu funcționarea unui sistem definit la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹).

(4) Prezentul regulament nu se aplică conturilor bancare deținute la băncile centrale sau de către acestea atunci când acestea acționează în funcția lor de autorități monetare.

Articolul 3

Cauzele transfrontaliere

(1) În sensul prezentului regulament, o cauză transfrontalieră este aceea în care contul bancar sau conturile bancare care urmează să fie indisponibilizate prin ordonanța asigurătorie sunt deținute într-un stat membru, altul decât:

(a) statul membru al instanței sesizate cu cererea de emitere a ordonanței asigurătorii în temeiul articolului 6; sau

(b) statul membru în care creditorul își are domiciliul.

(2) Momentul relevant pentru determinarea caracterului transfrontalier al unei cauze este data depunerii cererii de emitere a ordonanței asigurătorii la instanța care are competența de a emite ordonanța asigurătorie.

⁽¹⁾ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentului regulament:

1. „cont bancar” sau „cont” înseamnă orice cont cu fonduri care este deținut într-o bancă pe numele debitorului sau pe numele unui terț în numele debitorului;
2. „bancă” înseamnă o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, inclusiv sucursalele, în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 17 din regulamentul respectiv, care aparțin instituțiilor de credit ale căror sedii centrale se află pe teritoriul Uniunii sau, în conformitate cu articolului 47 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, în afara Uniunii, în cazul în care aceste sucursale se află pe teritoriul Uniunii;
3. „fonduri” înseamnă sume de bani cu care este creditat un cont, în orice monedă, precum și sume similare rambursate la cerere, cum ar fi depozitele de pe piața monetară;
4. „stat membru în care este deținut contul bancar” înseamnă:
 - (a) statul membru indicat în codul IBAN (International Bank Account Number) al contului; sau
 - (b) în cazul unui cont bancar care nu are un cod IBAN, statul membru în care banca unde este deținut contul își are sediul central sau, în cazul în care contul este deținut la o sucursală, statul membru în care se află sucursala;
5. „creanță” înseamnă o creanță de plată a unei sume de bani specifice care a ajuns la scadență sau o creanță de plată a unei sume de bani determinabile care decurge dintr-o tranzacție sau dintr-un eveniment care a avut deja loc, cu condiția ca instanța să poată fi sesizată cu privire la acest drept;
6. „creditor” înseamnă o persoană fizică domiciliată într-un stat membru sau o persoană juridică domiciliată într-un stat membru sau orice altă entitate domiciliată într-un stat membru, care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul dreptului unui stat membru și care solicită sau care a obținut deja o ordonanță asigurătorie referitoare la o creanță;
7. „debitor” înseamnă o persoană fizică sau juridică sau orice altă entitate care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul dreptului unui stat membru, împotriva căreia creditorul încearcă să obțină sau a obținut deja o ordonanță asigurătorie referitoare la o creanță;
8. „hotărâre judecătorească” înseamnă o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea acestei hotărâri, inclusiv o hotărâre privind stabilirea costurilor sau cheltuielilor de către un executor judecătoresc;
9. „tranzacție judiciară” înseamnă o tranzacție care a fost aprobată de o instanță dintr-un stat membru sau a fost încheiată în fața unei instanțe dintr-un stat membru în cursul unei proceduri;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

10. „act autentic” înseamnă un act care a fost întocmit sau înregistrat în mod oficial ca act autentic într-un stat membru și a cărui autenticitate:
 - (a) se referă la semnătura și la conținutul actului; și
 - (b) a fost stabilită de către o autoritate publică sau de orice altă autoritate împuternicită în acest sens;
11. „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care a fost emisă ordonanța asigurătorie;
12. „stat membru de executare” înseamnă statul membru în care este deținut contul bancar care urmează a fi indisponibilizat;
13. „autoritate de informare” înseamnă autoritatea pe care un stat membru a desemnat-o ca fiind competentă pentru obținerea informațiilor necesare privind contul sau conturile debitorului în temeiul articolului 14;
14. „autoritate competentă” înseamnă autoritatea sau autoritățile pe care un stat membru a desemnat-o (le-a desemnat) ca fiind competentă (competente) pentru primire, transmitere, notificare sau comunicare în temeiul articolului 10 alineatul (2), al articolului 23 alineatele (3), (5) și (6), al articolului 25 alineatul (3), al articolului 27 alineatul (2), al articolului 28 alineatul (3) și al articolului 36 alineatul (5) al doilea paragraf;
15. „domiciliu” înseamnă domiciliu astfel cum a fost determinat în conformitate cu articolele 62 și 63 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (¹).

CAPITOLUL 2

PROCEDURA DE OBTINERE A UNEI ORDONAȚE ASIGURĂTORII

Articolul 5

Disponibilitate

Creditorul poate obține o ordonanță asigurătorie în următoarele situații:

- (a) înainte de inițierea de către creditor a procedurii pe fond într-un stat membru împotriva debitorului sau în orice moment pe durata procedurii până la pronunțarea hotărârii sau la aprobarea sau încheierea unei tranzacții judiciare;
- (b) după ce creditorul a obținut într-un stat membru o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care impune debitorului să plătească creanța creditorului.

Articolul 6

Competența

(1) În cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, competența de a emite o ordonanță asigurătorie aparține instanțelor din statul membru care au competența de a se pronunța pe fond în conformitate cu normele relevante aplicabile în materie de competență.

(2) În pofida alineatului (1), în cazul în care debitorul este un consumator care a încheiat un contract cu creditorul într-un scop care poate fi considerat extern activității comerciale sau profesionale a debitorului, competența de a emite o ordonanță asigurătorie menită să garanteze o creanță legată de contractul respectiv revine exclusiv instanțelor din statul membru în care debitorul își are domiciliul.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

(3) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească sau o tranzacție judiciară, competența de a emite o ordonanță asigurătorie pentru creanța menționată în hotărârea judecătorească sau în tranzacția judiciară aparține instanțelor din statul membru în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească sau a fost aprobată sau încheiată tranzacția judiciară.

(4) În cazul în care creditorul a obținut un act autentic, competența de a emite o ordonanță asigurătorie pentru creanța menționată în acest act aparține instanțelor desemnate în acest scop în statul membru în care s-a întocmit actul respectiv.

Articolul 7

Condițiile pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii

(1) Instanța emite ordonanța asigurătorie atunci când creditorul a prezentat probe suficiente pentru a convinge instanța că se impune de urgență o măsură asigurătorie sub forma unei ordonanțe asigurătorii, deoarece există un risc real ca, în lipsa unei astfel de măsuri, executarea ulterioară a creanței creditorului împotriva debitorului să fie împiedicată sau îngreunată în mod considerabil.

(2) În cazul în care creditorul nu a obținut încă, într-un stat membru, o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care să oblige debitorul să plătească creanța creditorului, creditorul înaintează, de asemenea, suficiente probe pentru a convinge instanța că, în mod probabil, va avea câștig de cauză pe fond cu privire la creanța pe care o are împotriva debitorului.

Articolul 8

Cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii

(1) Cererile de emitere a unei ordonanțe asigurătorii se depun utilizându-se formularul stabilit în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

(2) Cererea cuprinde următoarele informații:

(a) denumirea și adresa instanței la care este depusă cererea;

(b) detalii privind creditorul: numele și datele de contact și, după caz, numele și datele de contact ale reprezentantului creditorului, precum și:

(i) dacă creditorul este o persoană fizică, data nașterii sale și, dacă se aplică sau dacă este disponibil, numărul de identificare sau numărul pașaportului acestuia; sau

(ii) dacă creditorul este o persoană juridică sau orice altă entitate care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul dreptului unui stat membru, statul de constituire, înființare sau înregistrare al acestuia și numărul de identificare sau de înregistrare al acestuia sau, în cazul în care nu există un astfel de număr, data și locul constituirii, înființării sau înregistrării sale;

(c) detalii privind debitorul: numele și datele de contact și, după caz, numele și datele de contact ale reprezentantului debitorului, precum și, dacă este cazul:

(i) dacă debitorul este o persoană fizică, data nașterii sale și numărul de identificare sau numărul pașaportului acestuia; sau

(ii) dacă debitorul este o persoană juridică sau orice altă entitate care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul legislației unui stat membru, statul de constituire, înființare sau înregistrare al acestuia și numărul de identificare sau de înregistrare al acestuia sau, în cazul în care nu există un astfel de număr, data și locul constituirii, înființării sau înregistrării sale;

(d) un număr prin care banca poate fi identificată, precum IBAN-ul sau BIC-ul acestuia și/sau numele și adresa băncii la care debitorul deține unul sau mai multe conturi care urmează să fie indisponibilizat(e);

- (e) dacă este disponibil, numărul contului sau al conturilor care urmează să fie indisponibilizat/indisponibilizate și, într-un astfel de caz, precizarea dacă alte conturi deținute de debitor la aceeași bancă ar trebui indisponibilizate;
- (f) în cazul în care niciuna dintre informațiile cerute la litera (d) nu poate fi furnizată, o declarație privind faptul că s-a introdus o cerere pentru obținerea de informații privind contul sau conturile în temeiul articolului 14, în cazul în care o astfel de cerere este posibilă, și o indicare a motivelor pentru care creditorul crede că debitorul deține unul sau mai multe conturi într-o bancă dintr-un anumit stat membru;
- (g) cuantumul pentru care se cere ordonanța asigurătorie:
- (i) în cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, cuantumul creanței principale sau al unei părți a acesteia și valoarea oricăror dobânzi, recuperabile în temeiul articolului 15;
- (ii) în cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, cuantumul creanței principale, astfel cum este specificat în hotărârea judecătorească, în tranzacția judiciară sau în actul autentic, sau al unei părți a acesteia și valoarea oricăror dobânzi și costuri recuperabile în temeiul articolului 15;
- (h) în cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic:
- (i) o descriere a tuturor elementelor relevante care susțin competența instanței la care s-a depus cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii;
- (ii) o descriere a tuturor circumstanțelor invocate ca temei al creanței și, după caz, al dobânzilor solicitate;
- (iii) o declarație în care să se indice dacă creditorul a inițiat deja o procedură pe fond împotriva debitorului;
- (i) în cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, o declarație conform căreia hotărârea judecătorească, tranzacția judiciară sau actul autentic nu au fost încă executate sau, dacă au fost executate parțial, o indicare a gradului de neexecutare;
- (j) o descriere a tuturor circumstanțelor relevante care justifică emiterea ordonanței asigurătorii, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1);
- (k) după caz, o indicare a motivelor pentru care creditorul crede că ar trebui să fie exonerat de furnizarea unei garanții în temeiul articolului 12;
- (l) o listă a probelor furnizate de către creditor;
- (m) o declarație, astfel cum se prevede la articolul 16, prin care să se menționeze dacă creditorul a depus la alte instanțe sau autorități o cerere de emitere a unei ordonanțe naționale echivalente sau dacă o astfel de ordonanță a fost deja obținută sau refuzată și, în cazul în care a fost obținută, măsura în care a fost executată;
- (n) menționarea opțională a contului bancar al creditorului care va fi folosit de debitor pentru orice plată voluntară a creanței;
- (o) o declarație conform căreia informațiile furnizate de creditor în cadrul cererii sunt adevărate și complete în măsura cunoștințelor de care acesta dispune și potrivit căreia creditorul este conștient de faptul că orice declarație falsă sau incompletă făcută intenționat poate avea consecințe juridice în temeiul dreptului statului membru pe teritoriul căruia este depusă cererea sau răspunderea creditorului în temeiul articolului 13.

(3) Cererea este însoțită de toate documentele justificative relevante și, în cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, de o copie a hotărârii judecătorești, a tranzacției judiciare sau a actului autentic, care îndeplinește condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale.

(4) Cererea și documentele justificative pot fi înaintate prin orice mijloc de comunicare, inclusiv electronic, care este acceptat în temeiul normelor procedurale din statul membru în care este depusă cererea.

Articolul 9

Admiterea probelor

(1) Instanța își pronunță hotărârea prin intermediul unei proceduri scrise pe baza informațiilor și a probelor furnizate de creditor în cererea sa sau împreună cu aceasta. În situația în care consideră că probele furnizate sunt insuficiente, instanța poate solicita creditorului, dacă se permite în temeiul dreptului intern, să furnizeze documente justificative suplimentare.

(2) În pofida alineatului (1) și sub rezerva articolului 11, instanța poate utiliza orice altă metodă corespunzătoare de admitere a probelor prevăzută în dreptul său intern, precum o audiere a creditorului sau a martorului (martorilor) acestuia, inclusiv prin videoconferință sau alte tehnici de comunicare, cu condiția ca aceasta să nu întârzie în mod nejustificat procedurile.

Articolul 10

Inițierea procedurii pe fond

(1) În cazul în care creditorul a solicitat o ordonanță asigurătorie înaintea inițierii procedurii pe fond, acesta inițiază procedura respectivă și furnizează instanței la care s-a depus cererea de emiterie a unei ordonanțe asigurătorii dovada inițierii acesteia în termen de 30 de zile de la data la care a depus cererea sau în termen de 14 zile de la data emiterii ordonanței, dacă această din urmă dată este ulterioară celei dintâi. De asemenea, la solicitarea debitorului, instanța poate prelunge această perioadă, de exemplu pentru a permite părților să stingă creanța și informeze ambele părți în acest sens.

(2) Dacă instanța nu a primit dovada inițierii procedurii în termenele menționate la alineatul (1), ordonanța asigurătorie este revocată sau încetează și părțile sunt informate în mod corespunzător.

În cazul în care instanța emitentă a ordonanței este situată în statul membru de executare, revocarea sau încetarea ordonanței în statul membru respectiv este executată în conformitate cu dreptul statului membru respectiv.

În cazul în care revocarea sau încetarea trebuie pusă în aplicare într-un alt stat membru decât statul membru de origine, instanța revocă ordonanța asigurătorie folosind formularul de revocare stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2) și transmite formularul de revocare autorității competente din statul membru de executare, în conformitate cu articolul 29. Autoritatea respectivă ia măsurile necesare pentru a pune în aplicare revocarea sau încetarea prin aplicarea, după caz, a articolului 23.

(3) În sensul alineatului (1), se consideră că procedurile pe fond au fost inițiate:

(a) la data depunerii la instanță a actului de sesizare a instanței sau a unui act echivalent, cu condiția ca creditorul să nu fi neglijat ulterior să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie notificat sau comunicat debitorului; sau

(b) în cazul în care actul trebuie notificat sau comunicat înainte de fi depus în instanță, la data primirii acestuia de către autoritatea responsabilă pentru notificare sau comunicare, cu condiția ca creditorul să nu fi neglijat apoi să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie depus la instanță.

Autoritatea responsabilă de notificarea sau comunicarea menționată la litera (b) din primul paragraf este prima autoritate care primește documentele în acest sens.

*Articolul 11***Procedura ex parte**

Debitorul nu este notificat în legătură cu cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii și nici nu este audiat înainte de emiterea ordonanței.

*Articolul 12***Garanția furnizată de creditor**

(1) Înainte de emiterea unei ordonanțe asigurătorii într-o cauză în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, instanța solicită creditorului depunerea unei garanții într-un quantum suficient ca să prevină utilizarea abuzivă a procedurii prevăzute în prezentul regulament și ca să asigure despăgubirile în cazul eventualelor prejudicii suferite de debitor în urma ordonanței, în măsura în care creditorul este răspunzător de aceste prejudicii în temeiul articolului 13.

Prin excepție, instanța poate scuti de îndeplinirea cerinței prevăzute la primul paragraf, în cazul în care consideră că depunerea garanției menționată la primul paragraf nu este adecvată în circumstanțele cauzei.

(2) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, înainte de a emite ordonanța, instanța poate solicita creditorului să depună garanția menționată la alineatul (1) primul paragraf, în cazul în care consideră că aceasta este necesară și adecvată având în vedere circumstanțele cauzei.

(3) Dacă instanța solicită depunerea de garanții în temeiul prezentului articol, aceasta îl informează pe creditor cu privire la quantumul solicitat și la formele de garanție acceptabile în temeiul dreptului statului membru în care se află instanța. Instanța indică creditorului faptul că va emite ordonanța asigurătorie odată ce a fost depusă garanția în conformitate cu cerințele respective.

*Articolul 13***Răspunderea creditorului**

(1) Creditorul este răspunzător pentru orice prejudiciu cauzat debitorului de ordonanța asigurătorie, din cauza unei greșeli din partea creditorului. Sarcina probei îi revine debitorului.

(2) În următoarele cazuri, greșeala creditorului este prezumată, cu excepția cazului în care acesta demonstrează contrariul:

(a) dacă ordonanța este revocată din cauza neinițierii de către creditor a procedurii pe fond, cu excepția situației în care respectiva omisiune a fost o consecință a plății creanței de către debitor sau a unei alte forme de înțelegere între părți;

(b) dacă creditorul nu a solicitat eliberarea quantumurilor indisponibilizate excesiv astfel cum se prevede la articolul 27;

(c) dacă se descoperă ulterior că emiterea ordonanței nu a fost justificată sau a fost justificată numai pentru un quantum mai mic din cauza nerespectării obligațiilor care îi revin creditorului în temeiul articolului 16; sau

(d) dacă ordonanța este revocată sau executarea sa este încetată din cauza faptului că creditorul nu și-a respectat obligațiile din prezentul regulament privind notificarea sau comunicarea sau traducerea documentelor sau obligațiile privind remedierea absenței notificării sau a absenței traducerii.

(3) În pofida alineatului (1), statele membre pot menține sau introduce în dreptul intern alte motive sau tipuri de răspundere sau alte norme privind sarcina probei. Toate celelalte aspectele referitoare la răspunderea creditorului față de debitor care nu sunt abordate în mod specific la alineatul (1) sau (2) sunt reglementate de dreptul intern.

(4) Dreptul aplicabil răspunderii creditorului este dreptul statului membru de executare.

Dacă se indisponibilizează conturi în mai multe state membre, dreptul aplicabil răspunderii creditorului este dreptul statului membru de executare:

- (a) în care debitorul își are reședința obișnuită, astfel cum este definită la articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului (¹); sau, în absența acesteia,
 - (b) care are cea mai strânsă legătură cu cauza.
- (5) Prezentul articol nu aduce atingere răspunderii posibile a creditorului față de o bancă sau alte părți terțe.

Articolul 14

Cererea pentru obținerea de informații privind contul bancar

(1) În cazul în care creditorul a obținut într-un stat membru o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic cu caracter executoriu care solicită debitorului să plătească creanța debitorului și creditorul are motive să creadă că debitorul deține unul sau mai multe conturi la o bancă dintr-un anumit stat membru, dar nu cunoaște nici denumirea și/sau adresa băncii, nici codul IBAN, BIC sau alt număr bancar care să permită identificarea băncii, acesta poate solicita instanței la care este depusă cererea de emitere a ordonanței asigurătorii ca autoritatea de informare din statul membru de executare să obțină informațiile necesare pentru a permite identificarea băncii sau a băncilor și a contului sau conturilor debitorului.

În pofida primului paragraf, creditorul poate depune cererea menționată în paragraful respectiv în cazul în care hotărârea judecătorească, tranzacția judiciară sau actul autentic obținut de către creditor nu are încă caracter executoriu, iar cuantumul care urmează să fie indisponibilizat este substanțial, luându-se în considerare circumstanțele relevante, și creditorul a depus suficiente probe pentru a dovedi instanței că există o necesitate urgentă de a obține informații privind contul, întrucât, în lipsa acestora, există un risc ca executarea ulterioară a creanței creditorului împotriva debitorului să fie pusă în pericol, acest lucru putând apoi să conducă la o deteriorare substanțială a situației financiare a creditorului.

(2) Creditorul depune solicitarea menționată la alineatul (1) în cererea de emitere a ordonanței asigurătorii. Creditorul motivează afirmația potrivit căreia debitorul deține unul sau mai multe conturi la o bancă dintr-un anumit stat membru și furnizează toate informațiile relevante de care dispune despre debitor și despre contul sau conturile care urmează să fie indisponibilizate. În cazul în care consideră că cererea creditorului nu este suficient motivată, instanța la care s-a depus cererea de ordonanță asigurătorie respinge cererea.

(3) Atunci când instanța constată că cererea creditorului este întemeiată și că sunt îndeplinite toate condițiile și cerințele pentru emiterea ordonanței asigurătorii, cu excepția cerinței de furnizare a informațiilor prevăzute la articolul 8 alineatul (2) litera (d) și, după caz, a depunerii garanției în temeiul articolului 12, instanța transmite cererea de informații autorității de informare din statul membru de executare în conformitate cu articolul 29.

(4) Pentru a obține informațiile menționate la alineatul (1), autoritatea de informare din statul membru de executare utilizează una dintre metodele disponibile în statul membru respectiv în conformitate cu alineatul (5).

(5) Statele membre pun la dispoziție în dreptul intern cel puțin una dintre următoarele metode de obținere a informațiilor menționate la alineatul (1):

- (a) obligația pentru toate băncile de pe teritoriul lor să informeze, la cererea autorității de informare, dacă debitorul deține un cont la acestea;

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) (JO L 199, 31.7.2007, p. 40).

- (b) accesul autorității de informare la informațiile relevante în cazul în care acestea sunt deținute de autoritățile sau de administrațiile publice în registre sau în alt mod;
- (c) posibilitatea instanțelor de a obliga debitorul să dezvăluie banca sau băncile din statul membru în cauză unde își deține contul sau conturile bancare, în cazul în care această obligație este însoțită de o ordonanță *in personam* care interzice retragerea sau transferul de către debitor a fondurilor pe care le deține în cont sau în conturi, până la concurența cuantumului care urmează să fie indisponibilizat prin ordonanța asigurătorie; sau
- (d) orice altă metodă eficientă și eficace în vederea obținerii informațiilor relevante, cu condiția ca metoda respectivă să nu fie disproporționată în ceea ce privește costurile și să nu necesite mult timp.

Oricare ar fi metoda sau metodele puse la dispoziție de un stat membru, toate autoritățile implicate în obținerea informațiilor acționează cu promptitudine.

(6) De îndată ce a obținut informațiile despre cont, autoritatea de informare din statul membru de executare le transmite instanței care le-a solicitat, în conformitate cu articolul 29.

(7) În cazul în care autoritatea de informare nu poate să obțină informațiile menționate la alineatul (1), aceasta informează în consecință instanța care le-a solicitat. În cazul în care, ca urmare a indisponibilității informațiilor privind contul bancar, cererea de emiteră a unei ordonanțe asigurătorii este respinsă în totalitate, instanța care a solicitat informațiile eliberează, fără întârziere, orice garanție pe care creditorul a depus-o în conformitate cu articolul 12.

(8) În cazul în care, în temeiul prezentului articol, autorității de informare i se furnizează informații de către bancă sau i se acordă acces la informațiile privind contul bancar deținute de autoritățile sau administrațiile publice în registre, notificarea debitorului în legătură cu divulgarea datelor sale cu caracter personal este amânată cu 30 de zile, pentru a împiedica punerea în pericol a efectului ordonanței asigurătorii prin notificarea timpurie.

Articolul 15

Dobânzi și costuri

(1) La cererea creditorului, ordonanța asigurătorie include orice dobândă care s-a acumulat la creanță în temeiul dreptului aplicabil până la data emiterii ordonanței, cu condiția ca cuantumul sau tipul dobânzii să nu fie de așa natură încât includerea sa să constituie o încălcare a normelor de aplicare imediată cuprinse în dreptul statului membru de origine.

(2) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, la solicitarea creditorului, ordonanța asigurătorie include și costurile generate de obținerea acelei hotărâri judecătorești, tranzacții judiciare sau act autentic, în măsura în care s-a stabilit că respectivele costuri trebuie suportate de debitor.

Articolul 16

Cereri paralele

(1) Creditorul nu poate transmite în același timp la mai multe instanțe cereri paralele pentru emiteră a unei ordonanțe asigurătorii împotriva aceluiași debitor, vizând garantarea aceleiași creanțe.

(2) În cererea sa de emiteră a unei ordonanțe asigurătorii, creditorul declară dacă a depus la o altă instanță sau autoritate o cerere de emiteră a unei ordonanțe naționale echivalente împotriva aceluiași debitor și vizând garantarea aceleiași creanțe sau dacă a obținut deja o astfel de ordonanță. De asemenea, creditorul menționează orice cereri de emiteră a unei ordonanțe care au fost respinse ca inadmisibile sau neîntemeiate.

(3) Dacă creditorul obține o ordonanță națională echivalentă împotriva aceluiași debitor, vizând garantarea aceleiași creanțe în timpul procedurii pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii, acesta informează fără întârziere instanța despre acest lucru și despre orice executare ulterioară a ordonanței naționale acordate. De asemenea, creditorul informează instanța cu privire la eventualele cereri de emitere a unei ordonanțe naționale echivalente care au fost respinse ca inadmisibile sau neîntemeiate.

(4) Atunci când instanța este informată cu privire la faptul că a fost deja obținută o ordonanță națională echivalentă de către creditor, aceasta analizează, ținând seama de toate circumstanțele cauzei, dacă mai este oportun să emită ordonanța asigurătorie, în tot sau în parte.

Articolul 17

Hotărârea privind cererea de emitere a ordonanței asigurătorii

(1) Instanța sesizată cu o cerere de emitere a unei ordonanțe asigurătorii examinează dacă sunt îndeplinite condițiile și cerințele stabilite în prezentul regulament.

(2) Instanța hotărăște cu privire la cerere cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de data expirării termenelor prevăzute la articolul 18.

(3) În cazul în care creditorul nu a furnizat toate informațiile prevăzute de articolul 8, instanța poate, cu excepția situației în care cererea este în mod clar inadmisibilă sau neîntemeiată, să dea creditorului posibilitatea de a completa sau de a rectifica cererea într-un termen care urmează a fi stabilit de instanță. În cazul în care creditorul nu completează sau nu rectifică cererea în termenul stabilit, cererea este respinsă.

(4) Ordonanța asigurătorie se emite pentru quantumul justificat de probele menționate la articolul 9 și în conformitate cu dreptul aplicabil creanței subiacente și include, atunci când este cazul, dobânzile și/sau costurile prevăzute la articolul 15.

Ordonanța nu poate fi în niciun caz emisă pentru un quantum care depășește quantumul indicat de creditor în cererea sa.

(5) Hotărârea asupra cererii este adusă la cunoștința creditorului în conformitate cu procedura prevăzută de legislația statului membru de origine pentru ordonanțele naționale echivalente.

Articolul 18

Termene pentru pronunțarea hotărârii referitoare la cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii

(1) În cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, instanța pronunță hotărârea până la sfârșitul celei de a zecea zile lucrătoare de la data depunerii sau, după caz, a completării cererii de către creditor.

(2) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, instanța pronunță hotărârea până la sfârșitul celei de a cincea zile lucrătoare de la data depunerii sau, după caz, a completării cererii de către creditor.

(3) În cazurile în care instanța hotărăște, în temeiul articolului 9 alineatul (2), că este necesară audierea creditorului și, după caz, a martorului (martorilor) acestuia, instanța ține audierea fără întârziere și pronunță hotărârea până la sfârșitul celei de a cincea zile lucrătoare de la data la care a avut loc audierea.

(4) În situațiile menționate la articolul 12, termenele stabilite la alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol se aplică hotărârii prin care se solicită creditorului să depună garanția. Instanța pronunță hotărârea privind cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii fără întârziere, de îndată ce creditorul a furnizat garanția necesară.

(5) În pofida alineatelor (1), (2) și (3) din prezentul articol, în situațiile menționate la articolul 14, instanța pronunță hotărârea fără întârziere de îndată ce a primit informațiile menționate la articolul 14 alineatul (6) sau (7), cu condiția ca orice garanție solicitată să fi fost furnizată de creditor până la momentul respectiv.

Articolul 19

Forma și conținutul ordonanței asigurătorii

(1) Ordonanța asigurătorie se emite utilizându-se formularul stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2) și are ștampila, semnătura și/sau orice altă autentificare a instanței. Formularul este alcătuit din două părți:

- (a) partea A, referitoare la informațiile stabilite la alineatul (2) care urmează să fie furnizate băncii, creditorului și debitorului; și
- (b) partea B, referitoare la informațiile prevăzute la alineatul (3) care urmează să fie furnizate creditorului și debitorului pe lângă informațiile prevăzute la alineatul (2).

(2) Partea A cuprinde următoarele informații:

- (a) denumirea, adresa instanței și numărul cauzei;
- (b) detalii cu privire la creditor, indicate la articolul 8 alineatul (2) litera (b);
- (c) detalii cu privire la debitor, indicate la articolul 8 alineatul (2) litera (c);
- (d) denumirea și adresa băncii care vizată de ordonanță;
- (e) în cazul în care creditorul a furnizat numărul de cont al debitorului în cadrul cererii, numărul (numerele) de cont care urmează să fie indisponibilizate și, după caz, precizarea dacă alte conturi deținute de debitor la aceeași bancă trebuie de asemenea indisponibilizate;
- (f) după caz, o indicație privind faptul că numărul fiecărui cont care urmează să fie indisponibilizat a fost obținut în urma unei cereri în temeiul articolului 14 și că banca obține numărul sau numerele în cauză, dacă este necesar, în temeiul articolului 24 alineatul (4) al doilea paragraf, de la autoritatea de informare a statului membru de executare;
- (g) cuantumul care urmează să fie indisponibilizat prin ordonanță;
- (h) o instrucțiune în atenția băncii pentru punerea în aplicare a ordonanței în conformitate cu articolul 24;
- (i) data emiterii ordonanței;
- (j) în cazul în care creditorul a indicat un cont în cererea sa în temeiul articolului 8 alineatul (2) litera (n), autorizația acordată băncii în temeiul articolului 24 alineatul (3) de a elibera și transfera, la cererea debitorului și în conformitate cu dreptul statului membru de executare, fonduri până la concurența cuantumului menționat în ordonanță din contul indisponibilizat în contul indicat de creditor în cererea sa;
- (k) informații privind modul în care se poate găsi versiunea electronică a formularului care trebuie utilizat pentru declarația prevăzută la articolul 25.

- (3) Partea B cuprinde următoarele informații:
- (a) o descriere a obiectului cauzei și motivarea instanței pentru emiterea ordonanței;
 - (b) cuantumul depus de creditor ca garanție, dacă este cazul;
 - (c) după caz, termenul limită pentru inițierea procedurii pe fond și pentru dovedirea acesteia în fața instanței emitente;
 - (d) după caz, menționarea documentelor care trebuie traduse în temeiul articolului 49 alineatul (1) a doua teză;
 - (e) după caz, o indicație privind faptul că creditorul este responsabil cu inițierea executării ordonanței și, prin urmare, după caz, o indicație privind faptul că creditorul este responsabil cu transmiterea acesteia către autoritatea competentă din statul membru de executare, în temeiul articolului 23 alineatul (3), și cu inițierea notificării sau comunicării către debitor, în temeiul articolului 28 alineatele (2), (3) și (4); și
 - (f) informații cu privire la căile de atac disponibile pentru debitor.
- (4) În cazul în care ordonanța asigurătorie vizează conturi deținute la bănci diferite, se completează un formular separat [partea A în temeiul alineatului (2)] pentru fiecare bancă. În acest caz, formularul pentru creditor și pentru debitor [părțile A și B în temeiul alineatelor (2) și, respectiv, (3)] conține o listă a tuturor băncilor vizate.

Articolul 20

Durata indisponibilizării

Fondurile indisponibilizate prin ordonanța asigurătorie rămân indisponibilizate, conform prevederilor din ordonanță sau oricărei modificări sau limitări ulterioare a ordonanței respective în temeiul capitolului 4:

- (a) până la revocarea ordonanței;
- (b) până la încheierea executării ordonanței; sau
- (c) până când o măsură privind executarea unei hotărâri judecătorești, a unei tranzacții judiciare sau a unui act autentic, obținută de creditor în legătură cu creanța care urma să fie garantată prin ordonanța asigurătorie, produce efecte cu privire la fondurile indisponibilizate prin ordonanță.

Articolul 21

Căi de atac împotriva refuzului de a emite o ordonanță asigurătorie

- (1) Creditorul are dreptul de a formula o cale de atac împotriva oricărei hotărâri a instanței de respingere, integral sau parțial, a cererii sale de emitere a unei ordonanțe asigurătorii.
- (2) O astfel de cale de atac se introduce în termen de treizeci de zile de la data la care hotărârea menționată la alineatul (1) este adusă la cunoștința creditorului. Calea de atac se introduce la instanța comunicată de statul membru în cauză Comisiei, în temeiul articolului 50 alineatul (1) litera (d).
- (3) În cazul în care cererea pentru emiterea ordonanței asigurătorii este respinsă integral, calea de atac este tratată în cadrul procedurilor *ex parte*, în conformitate cu articolul 11.

CAPITOLUL 3

RECUNOAȘTEREA, CARACTERUL EXECUTORIU ȘI EXECUTAREA ORDONAȚEI ASIGURĂTORII*Articolul 22***Recunoașterea și caracterul executoriu**

O ordonanță asigurătorie emisă într-un stat membru în conformitate cu prezentul regulament este recunoscută în celelalte state membre fără a se impune nicio procedură specială și este executorie în celelalte state membre fără să fie necesară o hotărâre de încuviințare a executării.

*Articolul 23***Executarea ordonanței asigurătorii**

(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului capitol, ordonanța asigurătorie este executată în conformitate cu procedurile aplicabile executării ordonanțelor naționale echivalente în statul membru de executare.

(2) Toate autoritățile implicate în executarea ordonanței acționează fără întârziere.

(3) În cazul în care ordonanța asigurătorie a fost emisă într-un alt stat membru decât statul membru de executare, partea A a ordonanței, astfel cum este indicată la articolul 19 alineatul (2), și un formular standard în alb pentru declarația în temeiul articolului 25 se transmit, în sensul alineatului (1) din prezentul articol, în conformitate cu articolul 29, autorității competente din statul membru de executare.

Transmiterea se realizează de către instanța emitentă sau de către creditor, respectiv de partea care este responsabilă cu inițierea procedurii de executare conform legislației statului membru de origine.

(4) Ordonanța este însoțită, dacă este cazul, de o traducere sau o transcriere în limba oficială a statului membru de executare sau, în cazul în care în respectivul stat membru există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale locului în care ordonanța urmează să fie pusă în aplicare. Traducerea sau transcrierea respectivă este furnizată de instanța emitentă prin utilizarea versiunii lingvistice corespunzătoare a formularului standard menționat la articolul 19.

(5) Autoritatea competentă a statului membru de executare ia măsurile necesare pentru executarea ordonanței în conformitate cu dreptul intern.

(6) În cazul în care ordonanța asigurătorie privește mai multe bănci din același stat membru sau din diferite state membre, autorității competente din statul membru de executare relevant i se transmite un formular separat pentru fiecare bancă, astfel cum este menționat la articolul 19 alineatul (4).

*Articolul 24***Punerea în aplicare a ordonanței asigurătorii**

(1) O bancă căreia i-a fost transmisă o ordonanță asigurătorie o pune în aplicare fără întârziere în urma primirii ordonanței sau, în cazul în care acest lucru este prevăzut de legislația statului membru de executare, a instrucțiunii corespunzătoare de a pune în aplicare ordonanța.

(2) Pentru punerea în aplicare a ordonanței asigurătorii, sub rezerva dispozițiilor articolului 31, banca indisponibilizează cuantumul specificat în ordonanță fie:

(a) asigurându-se că cuantumul respectiv nu este transferat sau retras din contul sau din conturile indicate în ordonanță sau identificate în temeiul alineatului (4); fie

(b) în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, transferând cuantumul respectiv într-un cont dedicat indisponibilizării.

Cuantumul final indisponibilizat poate face obiectul decontării tranzacțiilor aflate deja în desfășurare în momentul în care banca primește ordonanța sau o instrucțiune aferentă. Cu toate acestea, astfel de tranzacții aflate în desfășurare pot fi luate în considerare numai în cazul în care sunt decontate înainte ca banca să emită declarația în temeiul articolului 25, până la termenele prevăzute la articolul 25 alineatul (1).

(3) În pofida alineatului (2) litera (a), banca este autorizată, la cererea debitorului, să elibereze fondurile indisponibilizate și să transfere respectivele fonduri în contul creditorului indicat în ordonanță în scopul plății creanței creditorului, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) respectiva autorizare a băncii este precizată în mod specific în ordonanță în conformitate cu articolul 19 alineatul (2) litera (j);

(b) dreptul statului membru de executare permite eliberarea și transferul; și

(c) nu există ordonanțe concurente cu privire la contul în cauză.

(4) În cazul în care ordonanța asigurătorie nu specifică numărul contului sau numerele conturilor debitorului, ci furnizează doar numele și alte detalii referitoare la debitor, banca sau o altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței identifică contul sau conturile deținute de debitor la banca indicată în ordonanță.

În cazul în care, pe baza informațiilor furnizate în cadrul ordonanței, banca sau o altă entitate nu poate identifica cu certitudine un cont al debitorului, banca:

(a) obține numărul contului sau numerele conturilor de la autoritatea de informare a statului membru de executare dacă, în conformitate cu articolul 19 alineatul (2) litera (f), se precizează în ordonanță faptul că numărul contului sau numerele conturilor care urmează a fi indisponibilizat(e) a fost sau au fost obținut(e) în urma unei cereri în temeiul articolului 14; și

(b) în toate celelalte cazuri, nu pune în aplicare ordonanța.

(5) Niciun fond deținut în contul sau conturile menționate la alineatul (2) litera (a) care depășește cuantumul specificat în ordonanța asigurătorie nu este afectat de punerea în aplicare a ordonanței.

(6) În cazul în care, în momentul executării ordonanței asigurătorii, fondurile deținute în contul sau în conturile menționate la alineatul (2) litera (a) sunt insuficiente pentru indisponibilizarea cuantumului integral specificat în ordonanță, ordonanța se execută numai cu cuantumul disponibil în cont sau în conturi.

(7) În cazul în care ordonanța asigurătorie acoperă mai multe conturi deținute de debitor la aceeași bancă și respectivele conturi conțin fonduri care depășesc cuantumul specificat în ordonanță, ordonanța este pusă în aplicare în următoarea ordine a priorităților:

(a) conturile de economii al căror unic titular este debitorul;

(b) conturile curente al căror unic titular este debitorul;

(c) conturile de economii cu doi titulari, sub rezerva articolului 30;

(d) conturile curente cu doi titulari, sub rezerva articolului 30.

(8) În cazul în care moneda fondurilor deținute în contul sau în conturile menționate la alineatul (2) litera (a) nu este aceeași cu cea în care a fost emisă ordonanța asigurătorie, banca efectuează conversia cuantumului specificat în ordonanță în moneda fondurilor prin trimitere la cursul de schimb de referință al Băncii Centrale Europene sau la cursul de schimb al băncii centrale a statului membru de executare, aplicabil la cumpărarea respectivei monede în ziua și la ora punerii în aplicare a ordonanței, și indisponibilizează cuantumul corespunzător în moneda fondurilor.

Articolul 25

Declarația privind indisponibilizarea fondurilor

(1) Până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la punerea în aplicare a ordonanței asigurătorii, banca sau altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței în statul membru de executare emite o declarație utilizând formularul de declarație stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2), în care indică dacă și în ce măsură au fost indisponibilizate fonduri din contul sau din conturile debitorului și, dacă da, care a fost data punerii în aplicare a ordonanței. Dacă, în circumstanțe excepționale, declarația nu poate fi emisă de către bancă sau altă entitate în termen de trei zile lucrătoare, banca sau altă entitate emite declarația cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de sfârșitul celei de a opta zile lucrătoare care urmează punerii în aplicare a ordonanței.

Declarația se transmite, fără întârziere, în conformitate cu alineatele (2) și (3).

(2) Atunci când ordonanța a fost emisă în statul membru de executare, banca sau altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței transmite declarația, în conformitate cu articolul 29, instanței emitente și, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau printr-un mijloc electronic echivalent, creditorului.

(3) Atunci când ordonanța a fost emisă într-un alt stat membru decât statul membru de executare, declarația este transmisă autorității competente din statul membru de executare, în conformitate cu articolul 29, cu excepția cazului în care a fost emisă de aceeași autoritate.

Până la sfârșitul primei zile lucrătoare de la primirea sau emiterea declarației, autoritatea respectivă transmite declarația, în conformitate cu articolul 29, instanței emitente și, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau printr-un mijloc electronic echivalent, creditorului.

(4) La cererea debitorului, banca sau altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței asigurătorii informează debitorul cu privire la detaliile ordonanței. Banca sau entitatea poate proceda astfel și în lipsa unei astfel de cereri.

Articolul 26

Răspunderea băncii

Orice răspundere a băncii pentru nerespectarea obligațiilor prevăzute în prezentul regulament este reglementată de legislația statului membru de executare.

Articolul 27

Obligația creditorului de a solicita eliberarea cuantumurilor indisponibilizate excedentare

(1) Creditorul are obligația de a întreprinde acțiunile necesare pentru a asigura eliberarea oricărui cuantum care, în urma punerii în aplicare a ordonanței asigurătorii, depășește cuantumul specificat în ordonanța asigurătorie:

(a) atunci când ordonanța acoperă mai multe conturi în același stat membru sau în state membre diferite; sau

(b) atunci când ordonanța a fost emisă după punerea în aplicare a uneia sau mai multor ordonanțe naționale echivalente împotriva aceluiași debitor și vizând garantarea aceiași creanțe.

(2) Până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la primirea oricărei declarații în temeiul articolului 25 care indică o astfel de indisponibilizare excesivă, creditorul înaintează o cerere de eliberare autorității competente din statul membru de executare în care a avut loc indisponibilizarea excesivă, prin mijlocul cel mai rapid posibil și utilizând formularul de solicitare a eliberării cuantumurilor indisponibilizate excedentar, stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

La primirea solicitării, autoritatea respectivă transmite cu promptitudine instrucțiuni băncii vizate de a elibera cuantumurile indisponibilizate excesiv. Articolul 24 alineatul (7) se aplică, după caz, în ordine inversă a priorităților.

(3) Prezentul articol nu împiedică un stat membru să prevadă în dreptul său intern că eliberarea fondurilor indisponibilizate excesiv din orice cont deținut pe teritoriul său se inițiază din oficiu de către autoritatea de executare competentă a respectivului stat membru.

Articolul 28

Notificarea sau comunicarea către debitor

(1) Ordonanța asigurătoare, celelalte documente menționate la alineatul (5) din prezentul articol și declarația în temeiul articolului 25 se notifică sau se comunică debitorului în conformitate cu prezentul articol.

(2) În cazul în care debitorul își are domiciliul în statul membru de origine, notificarea sau comunicarea se efectuează în conformitate cu dreptul statului membru respectiv. Notificarea sau comunicarea se inițiază de către instanța emitentă sau de către creditor, respectiv de partea care este responsabilă cu inițierea notificării sau a comunicării în statul membru de origine, până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la data primirii declarației în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumurile au fost indisponibilizate.

(3) În cazul în care debitorul își are domiciliul în alt stat membru decât statul membru de origine, instanța emitentă sau creditorul, în funcție de partea care este responsabilă cu inițierea notificării sau a comunicării în statul membru de origine, transmite documentele menționate la alineatul (1) din prezentul articol, în conformitate cu articolul 29, autorității competente din statul membru în care debitorul își are domiciliul, până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la data primirii declarației în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumurile au fost indisponibilizate. Autoritatea respectivă ia, fără întârziere, măsurile necesare pentru efectuarea notificării sau a comunicării către debitor în conformitate cu dreptul statului membru în care debitorul își are domiciliul.

În cazul în care statul membru în care debitorul își are domiciliul este singurul stat membru de executare, documentele menționate la alineatul (5) din prezentul articol se transmit autorității competente din statul membru respectiv în momentul transmiterii ordonanței în conformitate cu articolul 23 alineatul (3). În acest caz, autoritatea competentă inițiază notificarea sau comunicarea tuturor documentelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la data primirii sau emiterii declarației în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumurile au fost indisponibilizate.

Autoritatea competentă informează instanța emitentă sau creditorul, în funcție de partea care a transmis documentele care trebuie notificate sau comunicate, cu privire la rezultatul notificării sau comunicării adresate debitorului.

(4) În cazul în care debitorul își are domiciliul într-un stat terț, notificarea sau comunicarea se efectuează în conformitate cu normele privind notificarea sau comunicarea internațională aplicabile în statul membru de origine.

(5) Următoarele documente sunt notificate sau comunicate debitorului, după caz, însoțite de o traducere sau de o transcriere, astfel cum este prevăzut la articolul 49 alineatul (1):

(a) ordonanța asigurătoare, utilizând părțile A și B ale formularului menționat la articolul 19 alineatele (2) și (3);

(b) cererea pentru emiterea ordonanței asigurătorii înaintate de către creditor instanței;

(c) copii ale tuturor documentelor înaintate de către creditor instanței în vederea obținerii ordonanței.

(6) În cazul în care ordonanța asigurătorie se referă la mai multe bănci, doar prima declarație în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumul au fost indisponibilizate este notificată sau comunicată debitorului în conformitate cu prezentul articol. Orice declarație ulterioară în temeiul articolului 25 se aduce la cunoștința debitorului fără întârziere.

Articolul 29

Transmiterea documentelor

(1) Atunci când prezentul regulament prevede transmiterea de documente în conformitate cu prezentul articol, transmiterea se poate efectua prin orice mijloc adecvat, cu condiția ca documentul primit să aibă un conținut conform și fidel documentului transmis și ca toate informațiile conținute de acesta să poată fi citite cu ușurință.

(2) Instanța sau autoritatea care a primit documentele în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol transmite autorității, creditorului sau băncii care a transmis documentele, până la sfârșitul zilei lucrătoare următoare datei primirii, o confirmare de primire, prin mijlocul cel mai rapid posibil și utilizând formularul standard stabilit prin intermediul actelor de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

Articolul 30

Indisponibilizarea conturilor comune și a conturilor mandatelor

Fondurile deținute în conturi care, conform evidențelor bancare, nu sunt deținute în mod exclusiv de debitor sau sunt deținute de un terț în numele debitorului ori de debitor în numele unui terț pot fi indisponibilizate în temeiul prezentului regulament numai în măsura în care pot face obiectul indisponibilizării în temeiul dreptului statului membru de executare.

Articolul 31

Cuantumuri exceptate de la indisponibilizare

(1) Cuantumul care sunt exceptate de la înființarea unui sechestr în temeiul dreptului statului membru de executare sunt exceptate de la indisponibilizare în temeiul prezentului regulament.

(2) În cazul în care, în temeiul dreptului statului membru de executare, cuantumul menționate la alineatul (1) sunt exceptate de la înființarea unui sechestr fără nicio cerere din partea debitorului, organismul responsabil cu exceptarea cuantumulilor respective în respectivul stat membru exceptează, din oficiu, cuantumulile relevante de la indisponibilizare.

(3) În cazul în care, în temeiul dreptului statului membru de executare, cuantumulile menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt exceptate de la înființarea unui sechestr la cererea debitorului, aceste cuantumuluri sunt exceptate de la indisponibilizare la cererea debitorului astfel cum este menționat la articolul 34 alineatul (1) litera (a).

Articolul 32

Ordinea de prioritate a ordonanței asigurătorii

Ordonanța asigurătorie are aceeași ordine de prioritate, dacă este cazul, ca și o ordonanță națională echivalentă în statul membru de executare.

CAPITOLUL 4

CĂI DE ATAC

Articolul 33

Căi de atac ale debitorului împotriva ordonanței asigurătorii

(1) La cererea debitorului adresată instanței competente din statul membru de origine, ordonanța asigurătorie se revocă sau, după caz, se modifică din următoarele motive:

- (a) condițiile sau cerințele stabilite în prezentul regulament nu sunt îndeplinite;
- (b) ordonanța, declarația în temeiul articolului 25 și/sau celelalte documente menționate la articolul 28 alineatul (5) nu au fost notificate sau comunicate debitorului în termen de 14 zile de la indisponibilizarea contului sau conturilor sale;
- (c) documentele care au fost notificate sau comunicate debitorului în conformitate cu articolul 28 nu au respectat cerințele lingvistice prevăzute la articolul 49 alineatul (1);
- (d) cuantumurile indisponibilizate care depășesc cuantumul prevăzut de ordonanță nu au fost eliberate în conformitate cu articolul 27;
- (e) creanța a cărei executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței a fost plătită integral sau parțial;
- (f) o hotărâre judecătorească privind fondul cauzei a respins creanța a cărei executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței; sau
- (g) hotărârea judecătorească asupra fondului sau tranzacția judiciară ori actul autentic a cărui executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței a fost casat(ă) sau, după caz, anulat(ă).

(2) La cererea debitorului adresată instanței competente din statul membru de origine, decizia referitoare la garanția în temeiul articolului 12 se revizuieste pe motiv că condițiile sau cerințele respectivului articol nu au fost îndeplinite.

În cazul în care, în baza unei astfel de căi de atac, instanța solicită creditorului să furnizeze o garanție sau o garanție suplimentară, articolul 12 alineatul (3) prima teză se aplică, după caz, iar instanța indică faptul că ordonanța asigurătorie va fi revocată sau modificată în cazul în care garanția (suplimentară) solicitată nu este furnizată până la termenul specificat de instanță.

(3) Calea de atac solicitată în temeiul alineatului (1) litera (b) se acordă dacă absența notificării sau a comunicării nu se remediază în termen de 14 zile de la informarea creditorului cu privire la introducerea de către debitor a unei căi de atac în temeiul alineatului (1) litera (b).

În afara cazului în care absența notificării sau a comunicării a fost deja remediată prin alte mijloace, absența notificării sau a comunicării se consideră a fi remediată, în sensul evaluării dacă se admite sau nu calea de atac în temeiul alineatului (1) litera (b):

- (a) dacă creditorul solicită organismului responsabil cu notificarea sau comunicarea în temeiul dreptului statului membru de origine să notifice sau să comunice documentele debitorului; sau
- (b) în cazul în care debitorul a precizat în cererea sa de introducere a unei căi de atac că este de acord să ridice documentele de la sediul instanței din statul membru de origine și în cazul în care creditorul a fost responsabil cu furnizarea traducerilor, dacă creditorul transmite instanței în cauză orice traducere solicitată în temeiul articolului 49 alineatul (1).

La cererea creditorului, în conformitate cu al doilea paragraf litera (a) din prezentul alineat, organismul responsabil cu notificarea sau comunicarea în temeiul dreptului statului membru de origine notifică sau comunică documentele debitorului fără întârziere, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, la adresa indicată de debitor în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol.

În situația în care creditorul a fost responsabil cu inițierea notificării sau a comunicării documentelor menționate la articolul 28, absența notificării sau a comunicării poate fi remediată numai dacă creditorul demonstrează că a luat toate măsurile necesare pentru efectuarea notificării sau a comunicării inițiale a documentelor.

(4) Calea de atac introdusă în temeiul alineatului (1) litera (c) se admite dacă creditorul nu furnizează debitorului traducerile cerute în temeiul prezentului regulament în termen de 14 zile de la momentul informării creditorului cu privire la solicitarea de către debitor a unei căi de atac în temeiul alineatului (1) litera (c).

Alineatul (3) al doilea și al treilea paragraf se aplică după caz.

(5) În solicitarea introducerii unei căi de atac în temeiul alineatului (1) literele (b) și (c), debitorul indică o adresă la care documentele și traducerile menționate la articolul 28 îi pot fi trimise în conformitate cu prezentul articol alineatele (3) și (4) sau, ca alternativă, indică faptul că este de acord să ridice documentele respective de la sediul instanței din statul membru de origine.

Articolul 34

Căi de atac aflate la dispoziția debitorului împotriva executării ordonanței asigurătorii

(1) În pofida articolelor 33 și 35, la cererea debitorului adresată instanței competente sau, atunci când dreptul intern prevede acest lucru, adresată autorității de executare competente din statul membru de executare, executarea ordonanței asigurătorii din respectivul stat membru:

(a) se limitează pe motiv că anumite cuantumuri deținute în cont ar trebui să fie exceptate de la înființarea unui sechestr în conformitate cu articolul 31 alineatul (3) sau că cuantumul este exceptat de la înființarea unui sechestr nu au fost luate în considerare sau nu au fost calculate corect în punerea în aplicare a ordonanței, astfel cum se prevede la articolul 31 alineatul (2); sau

(b) încetează pe motiv că:

(i) contul indisponibilizat este exclus din domeniul de aplicare a prezentului regulament, în temeiul articolului 2 alineatele (3) și (4);

(ii) executarea hotărârii judecătorești, a tranzacției judiciare sau a actului autentic, a cărui executare creditorul viza să o garanteze prin intermediul ordonanței, a fost refuzată în statul membru de executare;

(iii) forța executorie a hotărârii judecătorești a cărei executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței a fost suspendată în statul membru de origine; sau

(iv) se aplică articolul 33 alineatul (1) literele (b), (c), (d), (e), (f) sau (g). Articolul 33 alineatele (3), (4) și (5) se aplică după caz.

(2) La cererea debitorului adresată instanței competente din statul membru de executare, executarea ordonanței asigurătorii în respectivul stat membru încetează dacă este vădit contrară ordinii publice a statului membru de executare.

*Articolul 35***Alte căi de atac disponibile pentru debitor și creditor**

- (1) Debitorul sau creditorul poate solicita instanței care a emis ordonanța asigurătorie modificarea sau revocarea ordonanței pe motiv că circumstanțele pe baza cărora a fost emisă ordonanța s-au schimbat.
- (2) De asemenea, instanța care a emis ordonanța asigurătorie poate, atunci când dreptul statului membru de origine permite acest lucru, să modifice sau să revoce ordonanța din oficiu datorită unor circumstanțe modificate.
- (3) Debitorul și creditorul pot, pe motiv că au convenit să stingă creanța, să solicite împreună instanței care a emis ordonanța asigurătorie o revocare sau o modificare a ordonanței sau să solicite instanței competente din statul membru de executare sau, atunci când dreptul intern prevede acest lucru, autorității de executare competente din statul membru respectiv încetarea sau limitarea executării ordonanței.
- (4) Creditorul poate solicita instanței competente a statului membru de executare sau, în situația în care dreptul intern prevede acest lucru, autorității de executare competente din statul membru respectiv modificarea executării ordonanței asigurătorii constând într-o ajustare a exceptării aplicate în respectivul stat membru în conformitate cu articolul 31, pe motiv că s-au aplicat deja alte exceptări cu un quantum suficient de ridicat în raport cu unul sau mai multe conturi deținute într-unul sau mai multe state membre și că ajustarea este, prin urmare, adecvată.

*Articolul 36***Procedura pentru căile de atac în temeiul articolelor 33, 34 și 35**

- (1) Depunerea unei cereri pentru introducerea unei căi de atac în temeiul articolului 33, 34 sau 35 se face utilizând formularul de introducere a unei căi de atac stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2). Cererea poate fi înaintată în orice moment prin orice mijloc de comunicare, inclusiv mijloace electronice, care este acceptat în temeiul normelor procedurale din statul membru în care este depusă cererea.
- (2) Cererea este adusă la cunoștința celeilalte părți.
- (3) Cu excepția cazurilor în care cererea a fost înaintată de debitor în temeiul articolului 34 alineatul (1) litera (a) sau al articolului 35 alineatul (3), hotărârea privind cererea se emite după ce ambelor părți li s-a dat posibilitatea să își prezinte cauza, inclusiv prin mijloacele adecvate ale tehnologiei comunicațiilor care sunt disponibile și acceptate în temeiul dreptului intern al fiecărui stat membru implicat în parte.
- (4) Hotărârea se pronunță fără întârziere, dar nu mai târziu de 21 de zile după ce instanța sau, în situația în care dreptul intern prevede acest lucru, autoritatea de executare competentă a primit toate informațiile necesare pentru aceasta. Decizia este adusă la cunoștință părților.
- (5) Decizia de revocare sau de modificare a ordonanței asigurătorii și decizia de limitare sau de încetare a executării ordonanței asigurătorii este executorie imediat.

În cazul în care s-a introdus o cale de atac în statul membru de origine, instanța transmite fără întârziere decizia privind calea de atac autorității competente a statului membru de executare, în conformitate cu articolul 29, utilizând formularul stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2). Imediat după primire, respectiva autoritate se asigură că decizia privind introducerea căii de atac este pusă în aplicare.

În cazul în care decizia privind calea de atac se referă la un cont bancar deținut în statul membru de origine, aceasta se pune în aplicare referitor la respectivul cont bancar în conformitate cu dreptul statului membru de origine.

În cazul în care s-a introdus o cale de atac în statul membru de executare, decizia privind calea de atac este pusă în aplicare în conformitate cu dreptul statului membru de executare.

Articolul 37

Dreptul la o cale de atac

Fiecare parte are dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii emise în temeiul articolului 33, 34 sau 35. O astfel de cale de atac se înaintează utilizându-se formularul privind calea de atac stabilit prin intermediul actelor de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

Articolul 38

Dreptul de a oferi o garanție în locul indisponibilizării

(1) La cererea debitorului:

(a) instanța care a emis ordonanța asigurătorie poate dispune eliberarea fondurilor indisponibilizate dacă debitorul furnizează instanței respective o garanție în cuantumul specificat în ordonanță sau o asigurare alternativă într-o formă acceptabilă în dreptul statului membru în care se află instanța și de o valoare cel puțin echivalentă cu respectiva sumă;

(b) instanța competentă sau, în cazul în care dreptul intern prevede astfel, autoritatea de executare competentă din statul membru de executare poate înceta executarea ordonanței asigurătorii în statul membru de executare dacă debitorul furnizează respectivei instanțe sau autorități o garanție în cuantumul indisponibilizat în statul membru respectiv sau o asigurare alternativă într-o formă acceptabilă în dreptul statului membru în care se află instanța și de o valoare cel puțin echivalentă cu cuantumul respectiv.

(2) Articolele 23 și 24 se aplică eliberării fondurilor indisponibilizate, după caz. Furnizarea unei garanții în locul indisponibilizării se aduce la cunoștința creditorului în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 39

Drepturile terților

(1) Dreptul unui terț de a contesta o ordonanță asigurătorie este reglementat de dreptul statului membru de origine.

(2) Dreptul unui terț de a contesta executarea unei ordonanțe asigurătorii este reglementat de dreptul statului membru de executare.

(3) Fără a aduce atingere altor dispoziții în materie de competență prevăzute de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, competența cu privire la orice acțiune introdusă de un terț:

(a) referitoare la contestarea unei ordonanțe asigurătorii aparține instanțelor statului membru de origine; și

(b) referitoare la contestarea executării ordonanței asigurătorii în statul membru de executare aparține instanțelor statului membru de executare sau, în cazul în care dreptul intern al statului membru respectiv prevede acest lucru, autorității de executare competente.

CAPITOLUL 5

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 40

Legalizarea sau altă formalitate similară

Nu este necesară nicio legalizare sau altă formalitate similară în contextul prezentului regulament.

Articolul 41

Reprezentarea legală

Reprezentarea de către un avocat sau un jurist nu este obligatorie în procedurile pentru obținerea unei ordonanțe asigurătorii. În procedurile în temeiul capitolului 4, reprezentarea de către un avocat sau un jurist nu este obligatorie, cu excepția cazului în care o astfel de reprezentare este obligatorie indiferent de cetățenia sau de domiciliul părților, în temeiul dreptului statului membru în care se află instanța sau autoritatea la care s-a depus cererea de introducere a unei căi de atac.

Articolul 42

Taxele judiciare

Taxele judiciare în procedurile pentru obținerea unei ordonanțe asigurătorii sau a unei căi de atac împotriva unei ordonanțe nu sunt mai mari decât taxele pentru obținerea unei ordonanțe naționale echivalente sau a unei căi de atac împotriva unei astfel de ordonanțe naționale.

Articolul 43

Costurile suportate de bănci

(1) O bancă este îndreptățită să pretindă plata sau rambursarea de către creditor sau de către debitor a costurilor ocazionate de punerea în aplicare a unei ordonanțe asigurătorii doar în cazul în care banca este îndreptățită la astfel de plăți sau la rambursare pentru ordonanțe naționale echivalente, în temeiul dreptului statului membru de executare.

(2) Taxele percepute de bancă pentru a acoperi costurile menționate la alineatul (1) sunt determinate ținându-se seama de complexitatea executării ordonanței asigurătorii și nu pot depăși taxele percepute pentru executarea ordonanțelor naționale echivalente.

(3) Taxele percepute de bancă pentru a acoperi costurile aferente furnizării de informații privind contul în temeiul articolului 14 nu pot depăși costurile suportate în realitate și, după caz, nu pot depăși taxele percepute pentru furnizarea de informații privind contul în contextul ordonanțelor naționale echivalente.

Articolul 44

Taxele percepute de autorități

Taxele percepute de orice autoritate sau de orice alt organism din statul membru de executare care este implicat în prelucrarea sau în executarea ordonanței asigurătorii sau în furnizarea de informații privind contul în temeiul articolului 14 se determină pe baza unui barem de taxe sau a altui set de norme stabilit în prealabil de fiecare stat membru și care stabilește în mod transparent taxele aplicabile. Atunci când stabilește baremul respectiv sau un alt set de norme, statul membru poate lua în calcul cuantumul specificat în ordonanță și complexitatea procesului său de prelucrare. După caz, taxele nu pot fi mai mari decât taxele percepute în legătură cu ordonanțele naționale echivalente.

Articolul 45

Termene

În cazul în care, în circumstanțe excepționale, instanța sau autoritatea implicată nu este în măsură să respecte termenele prevăzute la articolul 14 alineatul (7), la articolul 18, la articolul 23 alineatul (2), la articolul 25 alineatul (3) al doilea paragraf, la articolul 28 alineatele (2), (3) și (6), la articolul 33 alineatul (3) și la articolul 36 alineatele (4) și (5), instanța sau autoritatea ia măsurile prevăzute prin aceste dispoziții cât mai curând posibil.

*Articolul 46***Relația cu dreptul procesual intern**

(1) Orice aspect de procedură care nu este reglementat în mod expres prin prezentul regulament este reglementat prin dreptul statului membru în care are loc procedura.

(2) Efectele pe care le are deschiderea procedurii de insolvență asupra acțiunilor de executare individuale, cum ar fi executarea unei ordonanțe asigurătorii, sunt reglementate de dreptul statului membru în care a fost deschisă procedura de insolvență.

*Articolul 47***Protecția datelor**

(1) Datele cu caracter personal care sunt obținute, prelucrate sau transmise în temeiul prezentului regulament sunt adecvate, pertinente și nu sunt excesive în raport cu scopul în care au fost obținute, prelucrate sau transmise și sunt utilizate exclusiv în scopul respectiv.

(2) Autoritatea competentă, autoritatea de informare și orice altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței asigurătorii nu pot stoca datele menționate la alineatul (1) pe o perioadă mai mare decât este necesar pentru scopul în care au fost obținute, prelucrate sau transmise, perioadă care, în niciun caz, nu poate fi mai mare de șase luni de la încheierea procedurilor, și asigură protecția adecvată a datelor respective în această perioadă. Prezentul alineat nu se aplică datelor prelucrate sau stocate de instanțe atunci când își exercită funcțiile jurisdicționale.

*Articolul 48***Relația cu alte instrumente**

Prezentul regulament nu aduce atingere:

- (a) Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, cu excepția articolului 10 alineatul (2), articolului 14 alineatele (3) și (6), articolului 17 alineatul (5), articolului 23 alineatele (3) și (6), articolului 25 alineatele (2) și (3), articolului 28 alineatele (1), (3), (5) și (6), articolului 29, articolului 33 alineatul (3), articolului 36 alineatele (2) și (4) și articolului 49 alineatul (1) din prezentul regulament;
- (b) Regulamentului (UE) nr. 1215/2012;
- (c) Regulamentului (CE) nr. 1346/2000;
- (d) Directivei 95/46/CE, cu excepția articolului 14 alineatul (8) și articolului 47 din prezentul regulament;
- (e) Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾;
- (f) Regulamentului (CE) nr. 864/2007, cu excepția articolului 13 alineatul (4) din prezentul regulament.

*Articolul 49***Regim lingvistic**

(1) Orice document enumerat la articolul 28 alineatul (5) literele (a) și (b) care urmează să fie notificat sau comunicat debitorului și care nu este redactat în limba oficială a statului membru în care debitorul își are domiciliul sau, în cazul în care în respectivul stat membru există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale locului în care debitorul își are domiciliul sau într-o altă limbă pe care o înțelege, este însoțit de o traducere sau de o transcriere într-una din respectivele limbi. Documentele enumerate la articolul 28 alineatul (5) litera (c) nu se traduc decât dacă instanța hotărăște, în mod excepțional, că anumite documente este necesar să fie traduse sau transcrise pentru a-i permite debitorului să își revendice drepturile.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, 10.12.2007, p. 79).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială (JO L 174, 27.6.2001, p. 1).

(2) Orice document care urmează a fi adresat unei instanțe sau unei autorități competente în temeiul prezentului regulament poate fi, de asemenea, redactat în orice altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii dacă statul membru în cauză a indicat faptul că este în măsură să accepte limba respectivă.

(3) Orice traducere efectuată în temeiul prezentului regulament este realizată de o persoană autorizată în acest scop într-unul din statele membre.

Articolul 50

Informații furnizate de către statele membre

- (1) Până la 18 iulie 2016, statele membre comunică următoarele informații Comisiei:
- (a) instanțele desemnate ca fiind competente pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii [articolul 6 alineatul (4)];
 - (b) autoritatea desemnată ca fiind competentă pentru obținerea informațiilor privind contul bancar (articolul 14);
 - (c) metodele de obținere a informațiilor privind contul bancar, disponibile în conformitate cu dreptul lor intern [articolul 14 alineatul (5)];
 - (d) instanțele la care trebuie introdusă calea de atac (articolul 21);
 - (e) autoritatea sau autoritățile desemnată (desemnate) ca fiind competentă (competente) pentru primirea, transmiterea și notificarea sau comunicarea ordonanței asigurătorii și a altor documente în temeiul prezentului regulament (articolul 4 punctul 14);
 - (f) autoritatea competentă pentru executarea ordonanței asigurătorii, în conformitate cu capitolul 3;
 - (g) măsura în care conturile comune și cele ale mandatarilor pot fi indisponibilizate în conformitate cu dreptul intern (articolul 30);
 - (h) normele aplicabile cuantumurilor exceptate de la înființarea unui sechestru în temeiul dreptului intern (articolul 31);
 - (i) dacă, în temeiul dreptului intern, băncile au dreptul să perceapă taxe pentru punerea în aplicare a ordonanțelor naționale echivalente sau pentru furnizarea de informații privind contul bancar și, în acest caz, cărei părți îi revine obligația de a plăti taxele, cu titlu provizoriu și în final (articolul 43);
 - (j) baremul taxelor sau alt set de norme de stabilire a taxelor percepute de orice autoritate sau alt organism implicat în prelucrarea sau în executarea ordonanței asigurătorii (articolul 44);
 - (k) dacă se acordă o ordine de prioritate ordonanțelor naționale echivalente în temeiul dreptului intern (articolul 32);
 - (l) instanțele sau, după caz, autoritatea de executare competente pentru acordarea unei căi de atac [articolul 33 alineatul (1), articolul 34 alineatul (1) sau (2)];
 - (m) instanțele la care trebuie introdusă o cale de atac, termenul, dacă este prevăzut, pentru introducerea unei astfel de căi de atac în dreptul intern și evenimentul care marchează începutul termenului (articolul 37);

- (n) o specificare a taxelor judiciare (articolul 42); și
- (o) limbile acceptate pentru traducerea documentelor [articolul 49 alineatul (2)].

Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a acestor informații.

- (2) Comisia face publice aceste informații prin toate mijloacele adecvate, în special prin intermediul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială.

Articolul 51

Stabilirea și modificările ulterioare ale formularelor

Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire și, ulterior, de modificare a formularelor menționate la articolul 8 alineatul (1), la articolul 10 alineatul (2), la articolul 19 alineatul (1), la articolul 25 alineatul (1), la articolul 27 alineatul (2), la articolul 29 alineatul (2), la articolul 36 alineatul (1), la articolul 36 alineatul (5) al doilea paragraf și la articolul 37. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

Articolul 52

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică dispozițiile articolului 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 53

Monitorizare și revizuire

- (1) Până la 18 ianuarie 2022, Comisia înaintea Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament, inclusiv o evaluare a:

- (a) oportunității includerii instrumentelor financiare în domeniul de aplicare al prezentului regulament; și
- (b) oportunității ca cuantumurile creditate în contul debitorului ulterior punerii în aplicare a ordonanței asigurătorii să facă obiectul indisponibilizării în temeiul ordonanței.

Raportul este însoțit, după caz, de o propunere de modificare a prezentului regulament și de o evaluare a impactului modificărilor care urmează a fi introduse.

- (2) În sensul alineatului (1), statele membre colectează și pun la dispoziția Comisiei, la cerere, informații cu privire la:
 - (a) numărul de cereri de emitere a unei ordonanțe asigurătorii și numărul de cazuri în care ordonanța a fost emisă;
 - (b) numărul de cereri de introducere a unei căi de atac în temeiul articolelor 33 și 34 și, dacă este posibil, numărul de cazuri în care cererile de introducere a căii de atac au fost admise; și
 - (c) numărul de căi de atac introduse în temeiul articolului 37 și, dacă este posibil, numărul de cazuri în care o astfel de cale de atac s-a încheiat cu succes.

CAPITOLUL 6

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 54***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 18 ianuarie 2017, cu excepția articolului 50, care se aplică de la 18 iulie 2016.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
D. KOURKOULAS
